

O NÁM NAJVIAC TREBA?

Napísal: O. Ján Urká , misionár.

Vydal: Kláštor OO. Redemptoristov, Michalovce 1948.

Môže sa tla i .

Michalovce, 17. V. 1948.

**O. M. Fr ka,
protoihumen.**

Vytla i povo ujem.

íslo 13.909/1948.

**† Pavel Gojdi ,
biskup.**

Prešov, 19. V. 1948.

Pre o píšem?

Ke prešiel front druhej svetovej vojny cez územia Zemplína a Šariša, ostaly nielen zrúcaniny mnohých domov, ale ešte viac bolo duchovne zruinovaných duší. Len o odletely bombardiaiky a utíchly tanky, už sa udia vrhli ako hyeny na koris za bohatstvom, za rozkošami, za slávou. A na to, o je najpotrebnejšie, bez oho všetko je márnos nad márnos, na to v okamihu zabudli.

Misionár nemôže sa ahostajne pozera na mravnú skazu. Chce zachra ova to, o je jeho povinnosou i najvä ším vyznamenanim: chce hlása Boha a spásu duše!

Avšak hne po fronte ani nebolo možné drža riadne misie. Preto s dovolením a súhlasom svojich predstavených urobil som pokus s bleskovými misiami, že prídem do obce, niekedy ve mi neo akávane, a poviem i jednu, i dve kázne, ale tak na zdravý rozum a na udské srdce. — A o om? — Niet kedy na titerky, teda o tom, o je najhlavnejšie, najpotrebnejšie pre duchovnú orientáciu v modernom ideovom zmätku, poda jasný a osved ený program duchovnej innosti, ktorá by bola korunovaná blahobytom hmotným a predovšetkým ve ným spasením.

Urobil som pokus a zdaril sa nad o akávanie. Za dva roky navštívil som viac ako 350 obcí. Hovoril som v as i nev as, vo sviatok i vo všedný de, ráno, pred poludním, popoludní, ve er i neskoro v noci a ú as veriacich bola takmer všade až prekvapujúca. Pozor-

nos veriacich neochabovala, ale stále vzrástala, lebo ím alej tým viac sa presved ovali, že ozaj to je nám najpotrebnejšie.

Ale i ke som týmto spôsobom navštívil vä šinu našich obcí, predsa ostalo ich ešte dos , kde to udia nepo uli, ani sná nepo ujú. A aj v tých obciach, kde som už bol, ostalo dos takých, ktorí to po u nemohli. Preto sadám k písaniu a chcem zachyti o najvernejšie to, o som to kým a na to ko miestach hovoril od srdca k srdcu.

K napísaniu tejto brošúry dostal som podnet aj od samého najd. p. biskupa Pavla Gojdi a, ktorý ju osobne s pohnutím po úval vo Varha ovciach r. 1947, udu vrele odporú al hlavné body k uskuto neni u a práve vtedy prejavil aj vô u, aby bola uverejnená a takto téma, ozaj aktuálna, stala sa predmetom uvažovania celej verejnosti.

Preto dúfam, že tieto písané slová, i ke len ierne, suché, bez ducha, nájdu záujem u našich veriacich, že všetci so záujmom budú íta túto brošúru a pod a toho, o je v nej napísané, vynosnažia sa aj svoj život zariadi .

Svoje kroky po obciach obetoval som Isusovi, Márii a sv. Jozefovi. Ich som prosil o požehnanie, im som sveril propagandu i úspech a vyznávam verejne na ich es , že som nebol sklamaný ani raz. Tak aj teraz tieto písané riadky, Vám, Isus, Mária, Jozef, obetujem, Vám ich sverujem a prosím, aby ste sa postarali o to, aby ich dostal do ruky každý, koho by ste sami chceli pou i a ktorých ste sami vyhliadli za svoje duchovné dietky.

I. Prvé najpotrebnejšie

o je nám prvé najpotrebnejšie? — o chce každý, i posledný Cigán, Murín, Indián? — o chcete aj vy?

Každý chce pokoj, š astie.

To h adá každý od kolísky až po hrob. Preto pracujete a sa namáhate, preto sa staráte, preto sa robia rôzne reformy, aby nám bolo dobre, áno, aby nám bolo lepšie. Pokoj, š astie h adá udstvo od Adama a Evy a h adá ho najmä dnes, ke je celé uštvané vojnou a vojnovými následkami.

Ale š astie akosi neprichádza. Stále ako vtá ik utieka pred u mi, ím viac sa za ním shá ajú, tým viac pred nimi utieka. Všetky nádeje na mier stále sa rozplývajú ako bublina mydla a na miesto dúhy pokoja visia nad svetom nové ierne mraky neistoty, o bude.

Kde je prí ina? — Pre o udia to ko tisícro í h adajú š astie a predsa ho nemôžu nájs ?

Odpove je prostá, jednoduchá a stopercentne pravdivá!

Lebo udia **h adajú pokoj, š astie na bludnej ceste.**

BLUDNÁ CESTA.

Povedzte mi, deti, našly by ste jahody v lete na betónovej ceste? — o odpoviete? — „Nuž kto by bol taký hlúpy, aby h adal jahody na betonke?“

A túto kapitálnu hlúpos robí udstvo už 6000 rokov. A o je najsmutnejšie: udia boli už tisíc razy

pou ení o svojom blude a predsa si nedajú poveda ,
alej h adajú š astie tam, kde ho niet. A tam, kde je,
tam ho neh adajú, mnohí ani h ada nechcú. Nuž ko-
mu niet rady, tomu niet pomoci. udstvo hynie i za-
hynie na svoju tvrdohlavos a na svoju hlúpos .

Kde h adajú udia svoje š astie??

V bohatstve, v rozkošiach a v sláve. A myslia si,
že naj ahší prostriedok k tomu je hriech.

Preto len za bohatstvami, za rozkošami a slávou
sa shá ajú a stania, spania nemajú, kým k tomu ne-
dojdú. A ni im na tom nezáleží, ko ko hriechov k to-
mu treba, len ke ozaj budú ma bohatstvo, rozkoš,
slávu.

Ale ko ko bolo na svete bohá ov, rozkošníkov a
slávnych udí a predsa š astní neboli a na koniec
biedne zahynuli. Pre o?

**Lebo niet pokoja a š astia v bohatstve, v rozko-
šiach a v sláve. A hriech bol, je a bude prí inou vš-
tkého neš astia na svete...**

Mám vám to dokazova ?

Niet pokoja v bohatstve ...

Šalamún bol tak bohatý, že sa hovorilo, že v jeho
štáte je viac zlata ako blata. Mal rozkoší, ko ko chcel.
Strojil hostiny takmer každý de . Mal slávu, akú
nemal nikto na svete. Prichádzali k nemu krá ovia
a krá ovne z celého známeho vtedy sveta, prinášali mu
drahocenné dary a slávil ho ako najš astnejšieho lo-
veka na svete. Mal aj zázra nú múdros od Boha,
A viete o povedal sám o svojom blahobyte? — Sám
prehlásil všetko za márnos nad márnos a trápenie
ducha (Ekleziast 12, 8.)

Sv. Augustín 30 rokov žil v podobnom blahobyte. Mal bohatstvo i slávu jedného z najslávnejších rímskych rečníkov. Mal aj rozkoše. Doprial si aj medzi neistoty. A predsa za 30 rokov nebol šastný ani jeden deň. Tak vyznal sám. Filmová hviezda v Paríži, zasypávaná vencami, utiekla z divadla na most rieky Seiny a skáče do hlbokéj vody, končí seba vraždou. Súrodenec z rodiny Rotschildovcov-miliardárov skončil život revolverom.

o im chýbalo, že neboli šťastní?

Nič, len jedno: **chýbal im Boh a priateľstvo s ním.**

Šalamún za mladé roky Boha miloval a Bohu slúžil. Preto šťastím oplýval on i celý jeho národ. Boh sa mu zjavil dva razy a súpil svoje božské požehnanie v hojnosti jemu i jeho rodu i celému národu na večnosť. Ale hneď mu Boh aj pohrozil, ako potrestá jeho i celý národ, keď odstúpia od svojho Stvoriteľa, keď nebudú zachovávať jeho prikázania, ale pôjdu slúžiť iným bohom a klania sa im (I. Král. 2-9):

„Sotriem Izrael s povrchu zeme, ktorú som mu dal, a dom, ktorý som posvätil môjmu menu, odvrhnem od seba a bude Izrael ako posmešný príklad pre všetky národy ... i povedia: za čo o Pán takto potrestal túto zem a tento dom (chrám v Jeruzaleme)? I povedia: za to, lebo opustili svojho Boha, ktorý vyviedol ich Otcov z Egyptu...”

A táto hrozba ozaj sa aj vyplnila na Šalamúnovi i na jeho potomstve i na celom židovskom národe. Dokiaľ Boha miloval a Bohu slúžil, bol šťastný. Keď však Boha opustil, šťastie stratil, v nešťastí zahynul. Jeho potomci viedli vojnu za vojnu. Vraždenie, rabova-

nie, nútená evakuácia boly na dennom poriadku. De-
sa pokolení dostalo sa do zajatia asýrskeho a už nikdy
sa z neho nevrátili a o nie o neskoršie posledné dva
pokolenia dostaly sa do zajatia babylonského. Tam
plakali, nariekali, biedu treli 70 rokov. A z nádherného
chrámu so zlatou strechou veru neostal kame na
kameni. Krá Nabuchodonozor zni il ho do základov.

Aj sv. Augustínovi za 30 rokov ni nechýbalo,
len Boh a priate stvo s ním. Ke sa spriatelil s Bohom,
ke za al Boha milova a jemu slúži , i ke bol 30
ro ným mužom, plakal ako die a od radosti a uznal
slávnostne, že nespokojné je srdce udské, dokia ne-
spo ine v Bohu.

To isté chýbalo ku š astiu všetkým iným bohá-
om, rozkošníkom a slávnym udom minulosti, to je-
diné chýba aj všetkým neš astníkom v prítomnosti.
Bohatstvo, rozkoš a sláva nemôžu nasýti loveka.

V ela je š astná, ke má med, lebo pre med je
stvorená. Kô je š astný, ke sa nažerie dobrého ovsu,
lebo len preto je stvorený. Naše telo je š astné, veselé,
ke sa dobre naje a napije. Na svadbe, pri krstinách
i stará babka s chu ou si podsko í. Telu je veselo, lebo
dostalo, o mu patrí. Ale pri tom všetkom ostalo nie o
v lovekovi la né smädné, pre o celý svet je príliš ma-
lý, všetky rozkoše sveta príliš mizerné a nezáživné
a všetka sláva sveta len nudou. A to je duša!

Tú nenasýtia kreple, kolá e, neukojí pivo, pálenka,
lebo ona je pre vyššie veci stvorená, duša je od Boha
a pre Boha stvorená. Duša je duch a toho ducha môže
nasýti iba Boží, nekone ný duch, Boh, ktorý je ne-
kone né more š astia, ktorý je same š astie.

Teda niet pokoja v bohatstve, v rozkošiach a v sláve. O tom nad slnko jasnejšie sved ia 6000-ro né dejiny udstva. A udia predsa neprestávajú ho h ada na tejto betónovej ceste. i nie sú podobní bláznovi, ktorý h adá jahody na betonke?

PRÍ INA VŠETKÉHO NEŠ ASTIA.

A ako niet pokoja a š astia v bohatstve, v rozkošiach a v sláve, tak **hriech bol, je a bude prí inou všetkého neš astia na svete.**

I to vám mám dokazova ?

Máte o i? — Viete íta ? — Ke áno, nuž veznite si do rúk najstaršiu a najpravdivejšiu knihu: — Bibliu. Ke neviete alebo nechcete íta , nuž aspo rozhodnite sa okolo seba. A o vidíte?

Biblia i skúsenos nám neomylnne sved ia o pravdivosti nášho tvrdenia, že hriech to bol, že hriech to je i hriech to bude, ktorý udom š astie ni il, š astie ni í i š astie zni í dokonale.

Takmer všetky strany Biblie nám poskytujú nové a nové historické dôkazy na túto smutnú skuto - nos . Pozrieme sa aspo na niektoré.

Hne na prvej strane ítame o stvorení anjelov v nebi. Najvyšší, Bohu najbližší bol Lucifer. Ale náhle padá so svojho trónu a rúti sa ako blesk do najhlbšieho pekla a za ním sa rúti tisíce a milióny iných aniciov. — o sa stalo? — Ni , len bol spáchaný jeden jediný hriech pýchy!

Na druhej strane Biblie ítame o našich prarodi iach. Usmievalo sa na nich skuto né š astie ako

v pohádke. Ale ani sa ešte poriadne nepooh adli po celom raji a už ich vyhá a z raja anjel s ohnivým meom. Idú s pla om do biedy sveta a z biedy do hrobu. — o sa stalo? — Ni , len bolo utrhnuté jedno jablko a okúsili z neho proti vôli Božej. Bol spáchaný len jeden jediný hriech neposlušnosti!

A ich potomci? — Zahynuli biedne pri potope. — Pre o? — Lebo si chceli pomôc ku š astiu hriechami.

Sodoma a Gomora shorela oh om a sírou, lebo si chcely spríjemni život zneužívaním pohlavných vecí, ne istotou.

Slávne ve ké národy, ako bol asýrsky, babylon-ský, egyptský, perský, médsky, grécky, rímsky a iné, s vrcholu svojej vysokej kultúry zapadly do ve ného zabudnutia, neostal po nich ani jeden potomok. Zahynuly. — Pre o? — Pre svoje hriechy. S dov šením svojej kultúry, dov šily aj mieru svojej zloby a Boh ich sotrel s povrchu zemskeho.

Tak sa stalo aj s národmi, ktoré obávaly Palestínu pred príchodom židov. Boh dal židovskému vojsku priamy rozkaz, aby v niektorých mestách pozabíjali všetko: mužov, ženy, dietky, ešte aj dobytok a aby ani z ich dobytku ni si nebrali (Kn. Isusa Nav. 5, 21.)

Ale aj milý Boží národ smutne skon il, ke Boha opustil a za al pi hriechy ako vodu. Trestal ich vojnou za vojnou, hladom, morom, suchotou. A ke napomenutia, tresty nepomohly, Boh sa ich celkom odriekol. S tým zapadla aj sláva toho národa. Pomsta Krvi Christovej spo íva na nich a na ich synoch už dve tisícro ia.

Ale nemusíme zachádzať až tak aleko do minulosti. Staí nám obzrieť sa okolo seba. Aj skúsenosť z nedávnej minulosti i sú astnej prítomnosti nám jasne svedí o Skaze, akú pôsobí hriech, ako biednymi robí hriech národy.

Žijúce pokolenie si pamätá už dve svetové vojny. V prvej zahynulo viac ako 10.000.000 ľudí, v druhej zahynulo viac ako 60.000.000 ľudí a bolo zničené v poslednej vojne toľko majetku, že za peniaze, vydané na vojnu, by mohol byť vystavený každému lovekovi sveta dom za stotisíc korún a ešte na hotovosti mohol by dostať každý nových stotisíc korún .

To všetko letelo do vzduchu, bolo rozhádzané po lesoch, bolo potopené na dne mora a toľko mladých životov vyhaslo, toľko žien a detí ostalo vdovami, sirotami, toľko rodín bez prístrešia i bez kúštika chleba. — Za čo to bolo? — Bez Božieho dopustenia nikomu ani vlas s hlavy nepadne. To my kresťania vieme a pevne veríme a každý rozumný to musí s nami uznávať, lebo Boh nemohol len svet stvoriť a potom ho nechať slepej náhode. Svet riadi Boh. Túto moc nevytrhla mu z rúk revolúcia anjelov na nebi, nevytrhne mu ju ani revolúcia zemských obrov.

Teda i prvú i druhú svetovú vojnu dopustil Boh. A za čo? — Za hriechy. Sv. Písmo nám jasne svedí, že všetky vojny sveta od Adama až po dnešné, áno, až do konca sveta boli a budú ako jeden z najväčších trestov za hriechy a predovšetkým za hriechy verejné, za hriechy spoločné celým obciam, celým krajom, celým národom.

KTORÉ PREDOVŠETKÝM?

Aj posledná vojna bola za hriechy, za hriechy spoločné celým národom. A za ktoré predovšetkým? — Na to nám odpovedá sama Matka Božia s neba. Hovorí: **Za hriechy manželské.**

Pod a listu P. Corteso, doktora teologie, uverejnili sme v časopise „Misionár“ ešte v r. 1946, v čísle 4., str. 78 autentickú zprávu o zjavení Matky B. v Itálii 13. mája r. 1945, v meste ku Bergamo, 7-ročnému dievčatku. Mala viac videní. Pri poslednom v máji bolo prítomno na mieste zjavenia viac ako 300 tisíc ľudí, bolo aj 7 prípadov mimoriadneho uzdravenia. Tak píše v liste hore menovaný teológ až.

Tomu dievčatku pri jednom zjavení Matka B. povedala, že **táto vojna bola predovšetkým za hriechy manželské!** — Hrozné to slová!

I keby to sná Matka B. nebola ozaj povedala, ja predsa verím, že je to pravda. Veľmi sa chce moderný svet po prvej svetovej vojne?

Ľudia chceli, akoby žili, málo sa starať, dlho spať, málo pracovať a čo najviac sa zabávať, využiť života. To sa však starým nedarilo, lebo kde je mnoho detí, tam neprestávajú starosti, neodchádza bieda, niet času na zábavy. Moderní vynášali si spôsob klamať Boha v manželstve, aby bolo len jedno, dve, najviac tri deti.

Ďalšie nespím uzrieť svetlo sveta za živý svet. Milióny mužov a žien si povedali: „Keď sa nám nepodarí mŕkovať, nuž pomôžte nám chemikálie, pomôžte nám lekári, pomôžte nám pôrodné babičky, aby to ďalšie naše dieťa a nikto nevidel“.

Áno, tento hriech rozšíril sa za nieko ko rokov po prvej svetovej vojne po celom modernom svete ako **najstrašnejší mor**. To bolo prvé, o sa nekultúrni nau ili z kultúry. Tým sa mnohí až pyšnili, že už to vedia, a poh dali takými, ktorí to vedie nechceli, ktorí boli hotoví alej prijíma to ko, ko ko im Boh prideli. Tento mor za al predovšetkým vo ve kých mestách. Z ve kých miest išiel z meste ka do meste ka, z dediny do dediny, až došiel až na náš slovenský východ i medzi našich Rusínov.

Pred druhou svetovou vojnou videli sme i po našom Zemplíne a Šariši bohaté obce, mnoho bohatých gazdov, mnoho pekných domov, prvotriedne hospodárstva, v domoch priamo barónsky prepych, v ladoch plno parád žien a diev at, na každú nede u, na každý sviatok nové šaty, lakové topánky, biele rukovi ky aj na jarmok vo všedný de . Ale obyvate ov v týchto domoch? — On a ona, starý, stará a tak jedno, dve deti. Viac za živý svet nie, lebo vari lepšie im neži , ako by mali biedu trie .

SPRAVODLIVÝ TREST.

Tento mor, okrem Cirkvi Christovej, nikto nezamedzoval, šírite ov toho moru nikto netrestal. Prehlásili to za vec súkromnú a na smr sa hnevali na tých k azov, ktorí sa opovážili pýta sa na to vo spovede -nici, ktorí im pohrozili odopretím rozrešenia. Vari o im do toho, i oni budú živi moje diety?.. Teda nebolo lekára, nebolo lieku na túto rakovinu.

Bol však jeden! — Boh! — Ten urobil prehliadku,

zistil diagnózu a rozhodol: Tu pomôže len radikálna operácia. Odsúdil 60.000.000 udí za trest do hrobu!

Prišla vojna, priletely bombardiaky nad hlavne mestá moderných štátov, sirény hu aly, bombardiaky rachotily, bomby praskaly, udia splasení utiekali do krytov. Avšak mnohých už na ceste roztrhaly bomby, mnohí, len o dobehli do krytov, už ich posýpaly, zrúcaniny, milióny žien a detí ostalo prisypáno, mužovia a mládenci museli opusti svoje rodiny a ís stráda na front a milióny z nich našli tam aj svoj hrob.

Prišiel trest aj na náš východ. Prišli vojaci, vyprázdnilí stodoly, sypance, pivnice, vyprázdnilí chlievy, vykradli lady a obyvate om obce dali rozkaz: „Pre ! — Evakuova ” — A o nezni ili vojaci, to dokali ily míny, kule, granáty. Celé naše okresy ostaly takmer jedno rumovisko. Mnohí boli radi, ke im za útulok ostala aspo pivnica.

o to bolo? — Dielo udské? — Opakujem: bez dopustenia Božieho ani vlas nám nespadne! — Teda to nie je len dielo udské! — To je dielo Božej spravodlivosti! — To je to, o si udia zarobili a pripravili svojimi hriechami, najmä hriechami v manželstve. Tak nám to prišla poveda Matka B. hne po fronte, ke udia lámali rukami pri zrúcaninách svojej dlhoro nej námahy a starosti: „Bože, kde si bol, že si to dopustil, že si mohol na nie o také pozera ?” — Tak sa mnohí pýtali a Boh skrz Matku našu dal s neba odpove : „Tam som bol a dopustil som to za vaše hriechy!... Preto neroptajte, ale padnite na kolená k svojim rozbitým domom, zni eným majetkom a hovorte kajúcne: naša vina, naša vina, to sme my uro-

bili svojimi hriechami... Lebo ke nebudete robi pokánie, ani sa vám nesnilo, o ešte na vás príde za vaše hriechy!”... Veru len slepý môže nevidie, že to bol o ividný trest Boží.

Teda hriechy to boly, ktoré š astie udí ni ily a ni ia. A hriechy to budú, ktoré pripravia svetu také krušné chvíle, že udia by sa radšej dali na mieste rozdrvi, horami prisypa, ako znáša, o na nich príde. Tak predpovedal sám Božský Spasite, ke nie-sol ažký kríž za hriechy sveta (Lukáš 23, 30-31.)

Preto prvé nám najpotrebnejšie je reforma života pod a hesla:

ÍM ALEJ OD HRIECHU!

ÍM BLIŽŠIE KU BOHU!

Áno, to je prvé a nevyhnutné, bez oho márne je každé udské úsilie za pokojom, za š astím, za blahobytom, lebo každý hriech skoršie alebo neskoršie pomstí sa každému. A ím neskoršie, tým horšie. Každý hriech je mina, ktorá rozbíja š astie udí, ni í ovocie ich dlhoro nej námahy. Hriech je ervoto, ktorý prevádza nepozorovane ale iste svoju podvratnú innos. Hriech je prí ina všetkého než astia na svete. Preto **vrcholom šialenstva je chcie si pomáha ku š astiu a k blahobytu hriechami, šlapaním zákonov Božích.** A tým vä šie je to šialenstvo, ke že už to ko tisíc prípadov zaznamenala história na potvrdenie tejto nezmenite nej pravdy.

Preto heslo: **ím alej od hriechu! ím bližšie ku Bohu!** — bolo by treba da vytla i o najvä šími

písmenami na plakáty a vyvesí ich na rohoch všetkých ulíc sveta, pri každej ceste i na kráľovské paláce, lebo keď nebude uskutočnená najprv táto reforma, v nivo vyjdú všetky druhé. Zase zrúti sa všetko, čo práve teraz staváme, lebo hriech biednymi robí národy! — Tak znie neomylné slovo Ducha svätého vo sv. Písme.

Pravá cesta

Keď však zanecháme hriech a pôjdeme k Bohu, keď budeme žiť s ním v priateľstve, potom otvorí sa nám brána pokoja a šťastia. S Bohom bude nám dobre i v ohni, bez Boha skúsno by nám bolo i v raji. Sv. Ján Zl. hovorí: „**Keď máš Boha za priateľa, i keď sa do ohňa a vhodili, raduj sa. Keď však máš Boha za nepriateľa, i keď si v raji žil, trias sa!** (MG 49, 66.)

Ozaj, všetci praví milovníci Boha našli šťastie, i keď žili v biede.

Bože, dos .

Sv. Terézia Španielská volala: „Bože, dos!“ — Prestať ma potešovať a daj mi trpieť alebo zomrieť!“ — Tak volala v tom čase, keď v celej Európe zúrila 30-ročná vojna. Šťastím sa rozplývala, lebo milovala Boha, slúžila Bohu a tak sa bála hriechu, že sa pomodlila vždy „Sláva Otcu . . .“, keď po ňu by hodiny. Tým chcela Bohu ukázať, že ju zachránil v tú hodinu od hriechu.

Avšak tej istej sv. Terezii zjavil sa raz sám I. Chri-

stos. Ukázal jej peklo a jedno strašné miesto v om. „Vidíš toto miesto?” — pýtal sa jej. — „Pane, strašné je i len na to pozera ” — odpovedala mu sv. Terézia. On však pozrel na u vážne a hovoril s dôrazom: „A keby si nebola zanechala svoju nezriadenú lásku ku svetu, na to miesto bola by si prišla ty.”

O, hrôza, len nezriadená láska ku svetu bola by ju uvrhla do biedy na svete a po smrti do pekla. Nuž nezriadená láska moderných udí nielen ku svetu, ale vášnivá láska ku hriechu a chladnos a nev a nos ku Bohu nemá uvrhnú moderných udí do biedy na svete a po smrti do ve nej priepasti pekla?

Najš astnejšia na tom svete.

Diev a, ešte len žltá ka obecnej školy, hovorí mamke: „Ja nebudem doma”. — „Ta kde pôjdeš?” — „Ja pôjdem za mníšku do kláštora”. Nechceli ju rodi ia pusti , ale na koniec dali sa prehovori , pustili ju, ke vyšla zo školy. Bola v kláštore ešte len tri mesiace a po troch mesiacoch píše: „Pred troma mesiacami prišla som do kláštora a teraz som iste najš astnejšia na tom svete”. Ani si do hlavy nechcela pripusti , že by nejaká parádnica, rozkošnica, v lakových topánkach, v bielych rukavi kách, chodiaca po ve erkách, po priadkach, do divadla, do kina, mohla by š astnejšia ako ona. A nebolo jej doma zle. Mala ozaj zlatých rodi ov. V ich dome nebolo po u vadenie, hrešenie, ani trasovanie. Ani neboli chudobní a sama bolo ve mi pekné a nadané diev a. — Nuž kde našla ten pokoj, to š astie, že sa prehlásila za najš astnejšiu na svete?

— Našla v kláštore Boha pokoja a lásky, Otca milosrdenstva a všetkej útechy. Toho Boha milovala, tomu Bohu slúži chcela celým srdcom, toho Boha prijímala každý deň vo sv. prijímaní. Okúsila a sa presvedčila „Jako blahospo, jako blahospo” — jak dobrý je Pán.

A ja tiež:

Keď som prvý raz spomenul na kazateľa, tento príklad, prišla ku mne nevesta a vraví mi: „Podobné šťastie i ja cítim už celý rok, od svätej misie, na ktorej som sa dobre vyspovedala a po ktorej som zašla tak ži, ako nás otcovia misionári učili. Chodím každý deň na sv. prijímanie a chránim sa o najviac i najmenších dobrovoľných hriechov”.

Tri kríže:

Na sv. misii išiel som spovedať chorých. V istom dome ležala sedem rokov na posteli mladšia žena. Bola vyschlá ani tryska, údy mala pokrútené od reumatizmu. Už siedmy rok nesostupuje s postele, v dome nemá ani muža, ani matku, ani svokru, len dvoch synov, ktorí cez deň boli v práci a v noci spali ani drevo. A keď som sa jej opýtal: „Drahá duša, ako sa ti vedie?” — Odpovedá: „Dobre, otca duchovný. Pravda, ne vždy mi tak bolo. Nariekala som nejaký čas. Ale potom nechala som nariekania a zašla som sa viac modliť a Boha prosím o pomoc a Boh mi pomohol. Mala som raz sen. Videla som vo sne I. Christa, ako nesie tri kríže: jeden veľký a dva malé. I videla som, ako

ich chce položiť na m a. Z akla som sa a vykrikla: Isuse, ako ja ich unesiem? — On sa však na m a usmial a povedal: Neboj sa, tie menšie ponesieš len tam kúš ok a ten ve ký až do konca. Ke som sa prebudila, hne som si uvedomila, že ten môj najvä ší kríž je moja nemoc. Od toho asu zvláštny pokoj sostúpil do mojej duše. Trpím strašne, niekedy do nevydržania. Ale vtedy je mi útechou myšlienka na trpiaceho Spasite a a na Bolestnú Matku Božiu. Obetujem svoje bolesti za duše v o istci a za hriešnikov. Ke mi bolesti polevia, ítam si z modliacej knihy alebo z Biblie.”

Nebol to život ako v ohni? A predsa bola š astná, lebo milovala Boha.

V Babylóne:

A traja mládenci v Babylóne nehoreli ozaj v ohni? — A predsa aj v peci sa radovali a spievali Bohu chválu. Aj tam boli š astní, lebo Boha milovali. A tisíce bohá ov, rozkošníkov, slávnych mužov skon ili sebevraždou, život ich dopil, lebo nemilovali Boha, neslúžili Bohu.

A tak aj celý svet neoddychne si, nezotaví sa, nezaistí si pokoj a blahobyť, dokia sa neuskuto ní reforma: **ím alej od hriechu! ím bližšie ku Bohu!**

DVE PE IATKY.

Na túto náuku, o ktorej je re v predošlých riadkoch, dávajú svoju pe iatku súhlasu sám Božský Spa-

site i jeho i naša Matka, Mária. Pravdivos hesla „ím alej od hriechu! ím bližšie ku Bohu” Bož. Spasite potvrdzuje svojím prehorkým utrpením, Mária svojimi napomenutiami pri rôznych zjaveniach.

a) Trpiaci Christos.

Ke I. Christos chcel svet vykúpi , ke chcel svojmu Otcovi zaplati dlh udstva za jeho hriechy, sta ila mu k tomu jedna jediná jeho modlitba, jedna jediná kvapka jeho božskej Krvi, lebo i najmenší jeho skutok má pred Bohom nekone nú cenu. Preto jednou kvapkou svojej Krvi mohol vykúpi nekone ný po et svetov. On však jeden jediný svet vykúpil nie jednou kvapkou svojej božskej Krvi, ale vycedil všetku svoju Krv do poslednej kvapky. Ešte aj po smrti dal si Srdce prebodnú , aby aj zbytok, už rozloženej Krvi vytielkol pre záchranu sveta.

A pre o, ke jedna jediná kvapka sta ila na vykúpenie sveta?

Preto, lebo on **chcel svet nielen vykúpi , ale aj svet raz navždy pou i** , a to tak, aby nikto nemal najmenej pochybnosti o pravdivosti jeho náuky. Christos vedel, že udia neradi uznajú za pravdu, o sa im nepá i. Aj to vedel, že udom najviac sa nepá i náuka o hriechu, o trestu za hriech. Preto chcel to dokáza tak, aby bola vytvorená každá pochybnos .

Tri hodiny krvou sa potil, zbi ova sa dal, dal si vbi do hlavy t ovú korunu, prijal na sebe ažký kríž, dal sa na pribi , nesostúpil s neho, i ke mu s ubovali, že uveria v neho. Ostal na kríži, vypil ka-

lich horkosti do dna. Áno, keď visel od všetkých opustený, keď od hrôzy nad jeho utrpením zem sa triasla, skaly pukaly, slnko a mesiac zakryly si svoju tvár, vtedy aj Otec sa od neho odvrátil ako od prekliateho, takže Božský Spasiteľ zvolal ve kým hlasom: „Eloi, Eloi, lama sabachtani! — o zna í: Bože môj, Bože môj, pre o si ma opustil” (Mark 15, 34.)

Vykrikol ve kým hlasom, aby celý svet si zapamätal raz navždy, o zna í hriech, o zna í Boha opusti a o aká svet za jeho hriechy, keď najmilší Syn Boží musí to ko trpie za cudzie hriechy! — **To je tá krvavá pe iatka neomylného Boha** na pravdivos tvrdenia, že hriech bol, je a bude prí inou všetkého neš astia na svete. A preto keď chceme pokoj, š astie, prvá, nevyhnutná podmienka je: ís ím alej od hriechu! — Zanecha hriech a vráti sa ku Bohu ako márnokratný syn.

ZJAVENIA MATKY BOŽEJ.

b) Druhou pe iatkou sú zjavenia Matky Božej.

Kedyko vek hrozily svetu ve ké neš astia, Matka Božia, ako najstarostlivejšia Matka všetkých kres anov, chcela svet pred neš astiami zachráni . Ve je Matka najlepšia, preto najviac nám všetkým praje pokoja a š astia. Preto neraz už prišla na svet nás pou i , nás varova , nám cestu ku š astiu, k záchrane ukáza .

A o radila? — o chcela? — Na o napomínala? — Všade jedno a to isté: **Aby udia robili pokánie.**

1. Lurdy.

Práve toho roku oslavuje celý kres anský svet 90-té výročie zjavenia sa Matky B. pri jaskyni Massabejskej, v Lurdoch vo Francii r. 1858. 18 rás zjavila sa tam prostej pasa ke, ktorá nevedela ani íta, ani písa, ktorá vedela len jedno: modli sa sv. ruženec. Bola to tá, ktorú dnes už celý svet uctieva ako svätú Bernadettu. Na mieste zjavenia stalo sa len do prvej svetovej vojny viac ako 5000 prípadov zázračného uzdravenia. Tieto prípady potvrdila lekárska komisia, složená aj z lekárov nevercov.

Pri istom zjavení, keď tisícové zástupy sa tlačili okolo jaskyne a s nedočkavosťou čakali, o čom matka B. odkáže, aké má želanie. Tu náhle Bernadetta vstáva, obracia sa k ľuďom a dáva im znak, že chce niečo povedať. Hovorí v mene tej, ktorá sa jej zjavuje. Zástupy stíchly, s napätím počúvali. Jej hlas volá do zástupov: „Pani, ktorá sa mi zjavuje odkazuje vám: Pokánie! — Pokánie! — Pokánie!”

o čom chcela matka Božia povedať ?

Deti moje, akáto, o vám poviem, o vám poradím, o čom vás poprosím? — Ni nepotrebujem pre seba, mám pokoj, mám šťastie, ktoré mi nikto nevezme. Som milosť plná, lebo som bez hriechu. A ani vám ni nechýba k pokoji a k šťastiu, len jedno, a síce: zanecha hriech a obráti sa k Bohu, zanecha korýtko neistoty, mláku hriechnej špiny a vráti sa k istým, svätým prameňom Božej milosti. To je prvé a posledné, o čom chýba a bez čoho ni nepomôžu sociálne a hospodárske reformy. Prvá najpotrebnejšia reforma je

reforma života pod a hesla: **ím alej od hriechu!
ím bližšie ku Bohu!**

Áno, to je pravé pokánie: uzna svoje hriechy, o utova ich, vyzna sa z nich úprimne a kajúčne pri sv. spovedi, odhodi ich od seba, nevraca sa k nim, ale ís do otcovského domu ako márnokratný syn v evanjeliu a slúži Bohu verne až do smrti.

Ozaj bez toho pokánia v nivo musí prís všetko skôr alebo neskôr, lebo Boh hriech tresta musí, nech ho vidí na komko vek. Potrestal ho na anjeloch, potrestal ho na prvých u och, potrestal hriechy aj na ve kých svojich milá ikoch, ke sa ich dopuštili, ako bol na pr. patriarcha Jakub, Mojžiš, Dávid, Šalamún. Potrestal hriech aj na svojom najmilšom milá ikovi, na svojom vlastnom Synovi, ktorý nemal síce svoje hriechy, ale vzal na seba cudzie — udské hriechy. Bol za nich bez milosrdenstva od Otca potrestaný. Nuž i môže Boh udeli svetu ten najvä ší dar: pokoj, š astie, blahobyt, ke moderný svet pozná len jeden pokrm a nápoj: hriechy, šlapanie Božích zákonov, ne-veru, odstup od Boha a vášnivú lásku ku hriechu?

Svet neposlúchol svoju nebeskú Matku. Darmo volala v Lurdoch: „Pokánie!” Darmo plakala nad moderným svetom v **La Salette**, ke sa zjavila tiež pa-sa ke Melánii. Preto prišiel trest. Prišla prvá svetová vojna, ktorá si vyžiadala viac ako 10.000.000 udských životov.

2. Fatima.

Ku koncu prvej svetovej vojny zjavila sa Matka B. zase vo Fatime v Portugalsku trom malým

de om: Hyacinte, Lucii a Františkovi, v máji 1917. Skrz týchto malých apoštolov Matka B. zase volala svet ku pokániu, s ubovala svetu dlhotrvajúci mier, ke bude robi pokánie, ke sa zasväťí jej Nepoškrvennému Srdcu a ke ju uctí najmä modlitbou sv. ruženca. Dnes Fatima je ako druhé Lurdy, Lurdy 20. storočia.

Ale aj tento varovný hlas Matky B. bol bez ohlasu u väšiny moderných kresťanov, preto prišiel zase trest: druhá svetová vojna, v ktorej zahynulo viac ako 60.000.000 ľudí a bolo zničené toľko majetku, že za peniaze vydané na vojnu mohol by byť vystávený každému ľuďovi na svete dom za 100.000 K s a ešte na hotovosti mohol by dostať každý nových 100.000 K s.

A po poslednej svetovej vojne čo robí Matka B.?
— o radí?

Po tejto vojne vidí ešte čiernejšie mraky nad svetom, vidí skazu celých národov, vidí strašné úniky atómovej energie na ľudských životoch a majetkoch. Preto stará sa všemožne, aby bol uzavretý mier nielen medzi národmi, ale predovšetkým **aby bol uzavretý mier medzi Bohom a národmi!**

3. Bergamo.

Preto zase prichádza na zem a volá ľudí ku pokániu. Zjavila sa v Itálii v meste Bergamo, ako sme už o tom písali, zjavuje sa teraz po vojne aj medzi nami Slovanmi! — Tým nám dáva jasne na javo svoju materskú lásku a starostlivosť. Tým však dáva

nám aj vedie , že nám hrozia ve ké nebezpe enstvá v budúcnosti. Chce nás zachráni , preto radí nám, o máme robi .

4. Kőköneš.

Ešte v r. 1944, v mesiaci auguste za al sa šíri chýr o zjavení sa Matky B. v obci Kőköneš, v okrese Sev uš, na Zakarpatskej Ukrajine. Referovali sme o tom ešte v r. 1945 v našom asopise „Misionár” (. 12., str. 81.) Jedenás ro ný gréckokatolícky chlapec za al vtedy tvrdí , že pri prechode fronty zjavila sa mu Matka B. na záhrade a že mu povedala, aby chodil od obce k obci a kázal u om: „**Nehrešte, nepreklínajte, cho te do cerkvi a modlite sa sv. ruženec.** Ke udia aspo to urobia, že ešte raz vyprosí u svojho Syna milosrdenstvo pre svet, ke však ani to neurobia, že potom bude beda! beda!”

i ozaj videl Matku B. a i mu tak ozaj povedala, na to nemôžem prisaha Ale to môžem smelo tvrdí , že ozaj chlapec v r. 1945 chodil po obciach, tisíce udí chodilo za ním do Kőköneša, shromaž ovalo sa okolo neho, ke prišiel do niektorej obce a kázal smelo všetkým: „Nehrešte, nepreklínajte, cho te do cerkvi a modlite sa sv. ruženec! — Tak vám odkazuje Matka B. Ke nie, nuž beda, beda bude!” Cirkevné a štátne úrady vtedy nijak mu v tom nebránily.

Keby si to len vymyslel, zaslúžil by si názov najvä šieho génia, psychológa. Ve i nie sú to ozaj hlavné hriechy predovšetkým nás Slovanov? Ko ko je obcí, v ktorých deti i starší nevedia ani najzákladnejšie

pravdy viery, nevedia sa pomodli Ot enáš, ale hreši , preklína vie i to najmenšie die a prvej obecnej školy, lebo sa nau ilo od otca, od matky a od starších súrodencov... Ko ko je obcí, v ktorých sú krásne chrámy, ale v nede u a vo sviatok takmer prázdne, ale kr my preplnené, niekde už aj dopoludnia... A v ko ko obciach som sa stretol s takými ženami, ktoré sa bály ruženca ozaj ako ert kríža, ktoré nemaly ani za mák citu a lásky k svojej nebeskej Matke a preto nevedely zahria láskou k nej ani srdcia svojich mužov, ani svojich dietok.

A o zna í hreši a preklína ? — To zna í Bohu do tváre p uva , Boha od seba odhá a a k diablovi sa modli . To zna í nad seba strie a . Ku a padne na teba a zabije a.

Lenivos chodi do chrámu Božieho je ierny nev ak. Boh a nielen stvoril, ale dáva ti v každom okamihu aj všetko potrebné k životu. Boh a drží pri živote v každom okamihu. Bez jeho opatery hne celý svet v ni by sa premenil, ako z ni oho povstal. Ni nie je naše. Božia je zem, po ktorej chodíme, Boží je vzduch, ktorý dýchame, Božia je voda, ktorú pijeme, Boží je pokrm, ktorý jeme. Bez Boha sme absolútne ni . To je povinný uzna každý. Dnes však to nechce uzna takmer nikto, neuznávaš to ani ty, ke v nede u a vo sviatok dopoludnia spíš a popoludní celý as venuješ zábave a pre Boha ti neostane ani so pár minút.

Všetko je Božie i ty si Boží. Boh má právo s tebou robi , o chce. Boh však je ve mi skromný. Všetko ti dáva, len jeden de z týžd a rezervuje pre seba, a

i to nie celý, len so pár hodín, ktoré máš strávi v po-
božnosti v chráme, pri bohoslužbách, kde máš spolu
s Christom a celou Cirkvou Boha chváli , Bohu a-
kova , Boha odprosi za urážky a poprosi o požehna-
nie pre budúcnos . Ke však ani to ko nechceš urobi
pre Boha, i nie je to trestuhodný hriech? — A i
môže za to žehna tebe i tvojim drahým, tvojmu
národu?

A i môžeme nie o dobrého obdrža od Boha, ke
sa nestaráme získa si Srdce tej, ktorá je ustanovená
od Boha za Prostrednicu všetkých milostí, bez ktorej
ešte nikto nikdy ni nedostal od Boha a ani nedostane,
ktorá je Rozdavate kou všetkých milostí??

Mária, Matka Božia, je tá vyznamenaná, tá nad
cherubov a serafov povýšená. Bez nej stud a Božích
dobrodení je nám absolútne neprístupná. Naši pred-
kovia ju ve mi ctili. Aj sv. Cirkev v našom obrade u í
nás doprosova sa milostí od Boha prostredníctvom
Matky B. Takmer pri každej jekténii pri konci voláme:
„Presvjatuju, pre istuju, preblahoslovennuju ... Vla-
dy icu našu Bohorodicu ... pomjanuvše, sami sebe i
druh druha Christu Bohu predadim.” — Na Máriu spo-
mína , Máriu vzýva , jej rukami složi seba i všetky
svoje záležitosti a prosby do rúk Božích káže nám sv.
Cirkev východná.

Ale dnes po našich krajoch niektorí nato ko
ochladli v láske k Matke Božej, že nepoznajú ju, áno,
hanbia sa za fotografiu svojej nebeskej Matky. Sv.
ruženec s 15 desiatkami je ozaj 15 snímok zo života
Isusa a Márie. Za tie snímky niektorí sa hanbia, boja
sa ich ako ert kríža.

Nuž i nebol by ozaj najvä ším psychológom chlapec v Kököneši, keby si bol sám vymyslel chodi po obciach a hlása : „Nehrešte, neprekĺínajte, cho te do cerkvi a modlite sa sv. ruženec, bo iná beda, beda bude!“? ...

5. Bosniace.

A ešte na jednom mieste nám Slovanom dáva Matka B. povzbudenie do pokánia, a to je v Juhoslávii, v Chorvátsku, v obci Bosniace. Tam od r. 1946 zjavuje sa asi 5 malým de om. Písali o tom aj zahrani né asopisy, aj Katolícke noviny na Slovensku. Údajne im Matka B. hovorí, aby napomínaly udí ku pokániu, lebo iná ani sa udom nesnívalo, o na nich príde.

6. Heede.

Po iatkom tohoto roku 1948 svetové katolícke asopisy uverejnily zprávu o zjavení sa samého Christa Spasite a v nemeckej dedinke Heede, severozápadnej iastke Hannovera. Zjavenia za aly už v r. 1946. Písali sme o tom tiež v našom asopise „Misionár“ (ro . VII, . 3., str. 72). údajne omilostneným osobám Christos povedal mimo iné aj toto: „Vo Fatime svet neposlúchol moju Matku. Prichádzam teda kone ne sám vystríha udstvo. asy sú ve mi vážne. Už raz kone ne udia musia kona pokánie a polepši sa. Musia sa modli , ve mi ve a modli , aby Boží hnev usmierili, zvláš sa musia ve a modli sv. ruženec, lebo touto modlitbou sa ve a získa u Boha“.

Utrpenie nášho Spasite a a zjavenia sa Matky B. i samého Christa sú dve neomylné pe iatky, že prvé a nám najpotrebnejšie je: robi pokánie, ís ím a-lej od hriechu! ím bližšie ku Bohu!

II. Druhé najpotrebnejšie

Úzka cesta.

Ís aleko od hriechu a blízko ku Bohu, robi pokánie, krá a cestou Božích zákonov a dobrých skutkov je pre nás udí ažké. Cesta od hriechu ku Bohu je úzká, vysoká, zamínovaná. Nás hriech tiahne ako psa mäso, nemáme silu roztrhnú s ním priate stvo. Sv. viera nás u í, že nikto z vlastnej sily sa neuchráni natrvalo ani všedného, ani ažkého hriechu, i keby bol takým silákom telesne, že by ocelové ko ajnice v rukách lámal. Od zachovania Božích príkazov nás odvádza telo, svet a diabol. Telo svojimi váš ami žiada proti Božiemu zákonu, zlí udia svojimi slovami i svojím príkladom lákajú k odstupu od Božích zákonov, diabol s ubami i hrozbami strojí nám úklady. A my sme ako naivné deti, ktoré veria všetkému, ktoré nerozoznávajú avú ruku od pravej, dobré od zlého. V duchovnom smysle sme ozaj ako malé, bezmocné deti, ktoré nevedia ani sa o isti , ani sa najes , ani obliec , ani sa ubráni proti najslabšiemu nepriate ovi. Ke malé nemluvniatko ostane samo na záhrade a príde jastrab, ešte ten mu o i vykole.

Hádanka.

Kto z udí výjde naj ahšie na vysokú horu? — Druhá: Kto presko í naj ahšie vysoký plot, prejde cez široký potok? — Tretia: Kto príde najlacnejšie až do Ameriky, až do Austrálie, aby mu nebolo treba ani korunu na cestu? Odpove na všetky tri má by jednaká. Viete, kto? — **Malé die a.**

Malé die a na rukách otca alebo matky vyjde bez najmenej námahy i na Gerlachovku. Malé die a, ktoré otec alebo matka prenesú, prejde naj ahšie cez plot, cez široký potok. Malé die a i bez koruny dostane sa už do Ameriky, až do Austrálie. Jedno, dvojro nému die a u netreba ani pollístok.

Teda najslabšie je najsilnejšie, najchudobnejšie je najbohatšie pri otcovi, pri matke!

Rodi ia tela.

Boh vie o slabosti die a a. Preto postaral sa mu o rodi ov. Rodi om nedal zákon lásky ku de om na hore Sinaj za hromov a bleskov, ale vpísal ho priamo do srdca, aby nebolo na svete ani jedného otca, ani jednej matky, ktorí by nevedeli o tom, že majú milova svoje dietky a pre nich obetova i to najdrahšie, o majú, i svoj vlastný život.

Je síce dnes mnoho takých rodi ov, ktorým diabol už vytrel zo s dc zákon lásky ku de om, ktorí zabíjajú svoje dietky ako potkanov, zabíjajú ich chemikáliami, režu ich, vyškrabujú ich lekáorskými nožami!!! — Ale beda, hrozné beda im! — už tu ne svete! — ale

ešte viac na ve nosti!!! — Pošlapali už aj ten najprirodzenejší zákon Boží, ktorý sa neopováži poruši ani jedno zviera, ani tá najhoršia šelma.

Ale Bohu akova , je ešte mnoho dobrých, starostlivých rodi ov, ktorí vedia pre záchranu svojho die a a aj svoj vlastný život obetova .

Asi pred 15 rokmi rozletela sa novinami iech a Moravy zpráva o katastrofe na rieke Dyji. Školské deti išly so svojimi u ite mi na výlet. Bolo treba im prejs cez rieku na troch vozoch po lo ke. Prvé dva vozy prešly s de mi š astne. Ke lodník prevážal tretí voz s de mi, deti zazrely, že do lo ky za ína vnika voda. Z akli sa vody, shrkli sa na jeden bok, lo ka sa prevážila a všetko sletelo do hlbkej vody, štrnás detí sa utopilo. Jedno die a zápasia o život, vynorilo hlavi ku nad hladinu a vykriko: „Mama moja!” — Matka toho die a a stala práve na druhom brehu. S hrôzou pozorovala, o sa deje. Ke však spoznala hlas svojho die a a, hne sa chcela vrhnú do vody, aby išla zachráova svoje volajúce die a. Ale u itelia ju zadržali, lebo nebola by zachránila ani die a, ani seba. Ale ukázala lásku, bola hotová pre záchranu svojho die a a aj život obetova .

Dobrí rodi ia radšej sebe od úst odtrhnú a die a nasýtia, sami sotva nohy vle ú a predsa die a vezmú na ruky, lebo vedia, že ono by ešte menej vládlo.

Rodi ia duše.

Boh vie aj o slabosti našej duše. Vie, že sme slabí, krehkí. Preto tak, ako sa postaral nášmu telu o rodi ov

telesných, tak sa postaral našej duši o rodi ov duchovných. A ako rodi om tela vpísal do srdca zákon lásky k die a u, tak ešte viac naplnil láskou srdcia rodi ov našej duše.

Kto sú to? — Isus! — Mária!

Prví rodi ia nášho tela sú Adam a Eva. Mali by aj rodi ami našej duše, mali aj našim dušiam zadováži ve né š astie, ve ný raj. Ale oni nás zradili, zapredali nás hriechom diablovi. Boh však hne v raji s úbil stvori druhú Evu, z ktorej sa narodí druhý Adam, aby tento druhý Adam s druhou Evou naše duše vykúpili, z otroctva diabla vyslobodili, naše duše živili, opatrovali, chránili, niesli a doviedli k prístavu ve ného pokoja, ve ného š astia, do svojho rodi ovského domu, do neba!

Druhý Adam je Christos, druhá Eva je Mária! — Oni nás vykúpili, oni nás vyslobodili z otroctva diabla, pre ich zásluhy naša duša znovu sa zrodila z Ducha a z vody pri sv. krste, vzkriesuje sa pri sv. spovedi, živí sa pri sv. prijímaní, je stále posilovaná Božími milosťami. Oni nás duchovne zrodili na Golgote. Toto naše duchovné zrodenie ohlásil slávnostne zomierajúci Spasiteľ slovami: „Žéno, h a syn tvoj! — Synu, h a, matka tvoja!” (Ján 19, 26-27). Láska všetkých otcov sveta nevyrovná sa láske Otca našej duše, láske Christovej k duši každého z nás. Láska všetkých matiek sveta sa nevyrovná láske Matky našej duše, láske Máriinej k duši každého z nás.

Obetovali pre nás všetko, o len mohli a mali. Náš Otec zriekol sa radostí neba a prišiel na zem trpieť, pôsti sa, modli sa, biedu trieť i zomrieť za nás! —

Matka zriekla sa z lásky k nám všetkého, vypila do dna kalich utrpenia za nás, dala si svoje materské, najnevinnejšie Srdce zrani sedem ve kými me ami bo u. Nehájila svojho prvorodeného, ke ho za nás bi ovali, t ním korunovali, na kríž pribíjali, áno, bola by ho aj sama ukrižovala, keby Boh bol tak chcel.

Rodi ia našej duše nezabúdajú na nás ani teraz. Christos i Mária sú síce v nebi, ale srdcom sú stále na zemi, medzi svojimi dietkami. Išli do neba, aby boli bližšie u Boha, aby ú innejšie sa za nás prihovárali, za nás intervenovali.

Ke však chceme, aby Isus i Mária ako naši rodi ia vždy na nás pamätali, nás chránili, nám pomáhali, cez nebezpe enstvá, cez míny prenášali a viedli bezpe ne k nášmu poslednému cie u: od hriechu ku Bohu, k ve nému spaseniu, — potom aj my máme k nim nejakú povinnos , a síce: **cti Isusa a Máriu ako dobré dietky svojich najlepších rodi ov!!!**

To je nám druhé najpotrebnejšie!!! — To nám treba najmä v modernej dobe.

Nikdy nehrozili kres anom, ich dušiam, to ké a tak rafinované nebezpe enstvá ako dnes. Dnes je ten as, ke moci pekla napínajú všetky sily, úto ia so všetkých strán, aby dietky Božie, dietky Christa a Márie staly sa zajatcami mocnosti pekelnej, aby opustily Christa a slúžily Antichristovi, aby pošlapaly zákony Christove a riadily sa zákonmi Antichristovými. Dnes buráca svetom heslo: Dopria telu, o len chce! — Po te s nami od Boha, od Christa! — Všetko ti dám, ke padneš a sa mi pokloníš!!! — Komu? — Diablovi a jeho moci!

Nuž, ako zví azíme my bezmocné deti? — Máme zúfa? — Vzdá sa? — Nie! — Hlavu hore! — Smelo vpred! — Ale nie sami! — Lebo na prvom kroku padneme porazení! — Ale s Christom ako Otcom a s Máriou ako Matkou!

Christos je všemohúci! — Preto volá k nám na útechu: „Nebojte sa! Ja som premohol svet!” (Ján 16, 33). „Každý, kto sa z Boha narodil, ví azí nad svetom” vraví sv. Ján Evanjelista (I. list 5, 4). Ke veríme v Christa a ctíme ho ako svojho Otca, z Boha sme sa narodili, Božie sme dietky a také mocné, ako náš Otec sám, sme všemohúci s jeho pomocou!

Všemohúca u Boha a nekone ne bohatá je aj naša Matka Mária! Preto aj my, jej dietky, nebudeme ma nedostatku v nijakej veci, ke budeme ži v jej ochrane, ke pôjdeme od hriechu ku Bohu, na horu ve nosti spolu s našimi rodi ami: S Isusom, s Máriou!

Volajú nás.

Ako dobrí rodi ia volajú na svoje dietky varovným hlasom, ke im hrozí nebezpe enstvo, ukazujú im na miesto, na spôsob záchrany: — Utielaj! — Po ku mne! Tak aj rodi ia našej duše volaj ú na nás: Utielajte, naše detí, od hriechu, od hriešneho sveta, neria te sa zásadami svetákov! — Ale po te ku nám, k svojim rodi om, ria te sa naším príkladom. Žite, ako sme žili my. Po te ku nám a nájdete potrebnú pomoc a ochranu.

Ozaj, odkedy za ala moderná doba novopohanstva a nevery v Christa, odvtedy Isus i Mária stále volajú

kres anov k sebe. Zjavujú sa, s ubujú ve ké výhody svojim ctite om a svoje s uby ozaj aj plnia do slova.

Pozri sa na to Srdce.

16. júna 1675 zjavil sa Bož. Spasite v kláštore Paray le Moniale sv. Markéte Alakok, ukázal jej svoje najsvätejšie Srdce so slovami: „Pozri sa na toto Srdce, ktoré udí tak ve mi milovalo, že ni nešetřilo, ale celkom sa vysililo a stráviló, aby im dokázalo svoju lásku. Odplatou však dostávam za to od vä šiny udí len nev ak, len neúctivos , svätokrádeže, studenos a opovrhovanie v tejto Sviatosti lásky. Ale o m a najviac bolí, je to, že ešte aj tí, ktorí mi zasvätili svoje srdcia, takto so mnou zachádzajú.

Preto žiadam od teba, aby prvý piatok po poprazdenstve Božieho Tela zasvätil sa zvláštny sviatok na es môjho Srdca. V ten de nech sa ide k sv. prijímaniu a nech sa dáva náhrada môjmu Srdcu odprosením aby urážky byly napravené ... A ja ti s ubujem, že moje Srdce sa rozšíri a vyleje hojné ú inky svojej lásky na všetkých tých, ktorí mu túto úctu preukážu a sa postarajú, aby mu aj druhí preukázali túto úctu”.

Tu nájdeš vždy všetko.

Sirota Katarína Labouré stratila matku, ke ma-la ešte len 9 rokov. V opustenosti išla do chrámu pred obraz Matky B. a poprosila ju: „O, Mária, ty bu odte-raz moja matka”. Mária sa jej ujala, vyprosila jej od

Boha milos povolania do kláštora, kde žila ve mi svätým životom. Z 18. na 19. júna 1830 o pol noci zjavil sa jej anjel v podobe asi 4—5 ro ného chlap eka, zobúdzä ju a volá do kláštorskej kaplnky, vedie ju až do svjatniš a (presbytára). Pri oltári na tróne zjavuje sa jej Matka B. Katarína oprela svoju hlavu o kolená svojej nebeskej Matky a dostala od nej materinské pou enia, najmä ukázala jej na oltár a povedala, aby asto prichádzala pred bohostánok a tam otvárala svoje srdce, lebo tam obdrží vždy všetko.

Táto reho nica bola prehlásená za svätú 7. júla 1947. H adala matku a našla ju v osobe Matky B. Ale tá Matka ukázala jej aj Otca: Isusa Christa v Najsv. Eucharistii. U neho nájdeme vždy všetko.

Toho istého roku 1830, d a 27, novembra mala druhé videnie. Videla Matku B., ako z drahocenných prste ov rúk Matky B. vychádzajú žiarivé lú e. Po ula aj hlas, ktorý jej hovoril: „Tieto lú e sú obrazom milostí, ktoré dám tým, ktorí ma o to prosia. Okolo toho zjavu videla nápis zlatým písmom: „O, Mária, bez hriechu po atá, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame“. Hne vtedy po ula aj druhý hlas: „Dajte tla i medailky takej podoby! Všetci, ktorí ju budú nosi na šíji, obdržia ve ké milosti. Po chvíli videla druhý zjav ako by druhý bok medailky: dolu dve srdcia, nad nimi ve kú písmenu M, z písmený M vyrástal kríž a pri tom po ula hlas: „M a dve srdcia povedia dos ”.

Áno, hovoria až ve mi mnoho. — o hcela celým zjavením poveda nielen svätici, ale celému kres anskému svetu???

Christos v Eucharistii a Ona — Mária sú naši

najstarostlivejší rodi ia. Srdce Isusa a Srdce Márie sú naše dva najbezpe nejšie kryty, ktoré ani atomová bomba nerozbije, kde nemá prístup diabol, ani tresta- júca ruka Božia. V týchto dvoch krytoch je záchrana celého sveta, najmä všetkých vyvolených Božích! —

Ale život je boj. Sv. Ján videl vo videní na ostrove Patmos všetkých spasených s palmou v ruke. Palma je odznak ví azstva. Teda musíme bojova a len po ví aznom boji budeme odmenení korunou ve nej slávy. Matka B. však chce nám ukáza zázra nou medailkou, kde, u koho máme h ada pomoc v boji: M a kríž Mária ako Matka a Pomocnica, Christos ukrižovaný ako Vodca a prvý Ví az. Za nimi a s nimi máme ís smelo do boja a naše ví azstvo je neomylné.

Za desa rokov po tomto zjavení rozšírilo sa po svete viac ako 80 miliónou takých medailok. o skoro za ali jej nazýva zázra nou medailkou, lebo mnohí ozaj zakúsili na sebe ju zázra nú silu. Sám sv. Otec Gregor XVI. nosieval takúto medailku.

Teda volajú nás k sebe rodi ia našich duší, ponúkajú nám svoju všemohúcu pomoc a ochranu v týchto až- kých asoch. Nevyhovíme im? Nepôjdeme k nim? — Nebudeme ich cti , ako to žiada ich dôstojnos a náš vlastný prospech?

OCHRANCA NÁŠ — SV. JOZEF.

Kde je Isus a Mária, tam má by aj sv. Jozef. Isus a Mária sú záhranci sveta. A predsa sami boli sverení do ochrany sv. Jozefovi! On im bol hlavou, zástupcom nebeského Otca, živil ich, chránil ich a aj

zachránil. Poslušnosť a opatrnosť sv. Jozefa zachránila život Matke B., iná by bola sama ukameovaná, keby bol i len slovom prezradil, že nevie, akým spôsobom sa stala matkou. Ale sv. Jozef mlal a čakal na vysvetlenie a vysvetlenie prišlo: „Jozef, neboj sa prijať ženu svoju Máriu, lebo o v nej sa počalo, je z Ducha Svätého” (Mat. 1, 21). Poslušnosť oboj na slovo zachránil život malému Spasiteľovi. Keby nebol utiekol z Betlehema hne v noci, keď sa mu zjavil anjel, snáď ráno už by bolo neskoro.

Keď však sv. Jozef chránil a mal chrániť samotného Christa a Matku B., než i azda nemajú byť v jeho ochrane aj detky Isusa a Márie?

Áno, túto spravodlivosť a slušnosť uvedomila si sv. Cirkev. Zvolila si sv. Jozefa za ochrancu celej Cirkvi.

Bol to práve rok 1870, keď na sv. Cirkev Christovu prišli veľa mi krušné chvíle. Pápežský štát obsadilo francúzske vojsko, sám pápež bol uväznený, Vatikán dobytý. Neverci jasali radosťou, že už prišiel koniec Cirkvi Christovej. Ale v týchto trapných chvíľach sv. Otec Pius IX. odovzdal celú Cirkev do ochrany tomu, ktorý chránil samotného Christa a Máriu, ktorý je nazývaný v rímsko-katolíckych litániách „Postrach zlých duchov”. Práve v tom roku vyhlásil sv. Jozefa za ochrancu celej Cirkvi Christovej a nariadil rímsko-katolíkom, aby každoročne nekonala sa slávnosť „Ochrany sv. Jozefa”.

A hľa, veru zastrašili sa zlí duchovia mocou sv. Jozefa. Tí, ktorí Vatikán dobyli, pápeža uväznili, už dávno v hrobe zhnili. A Vatikán stojí, pápežstvo žije.

lebo je to Skala Petrova, ktorej je s úbené trvanie až do konca sveta, **lebo túto Skalu Petrovu chránia traja všemohúci ochráncu Isus, Mária, Jozef!**

Tak aj my pod ochranou a pod vedením Isusa, Márie a sv. Jozefa š astne prežijeme všetky búrky života, prejdeme cez všetky úskalia, prejdeme líniami nepriate ov a dostaneme sa ku svojim, ako sa dostal vojak, o ktorom nám vyprával profesor náboženstva, ktorý za prvej svetovej vojny bol vojenským kurátom.

Vám venujem srdce svoje i dušu svoju.

Bolo to za prvej svetovej vojny. Vojak dostal od svojho velite a rozkaz, aby prešiel v noci do nepriate ského tábora a tam aby vykonal istú prácu. Ako poslušný vojak pokúsil sa a pokus sa mu aj takmer zdaril. Dostal sa do tábora, vykonal svoj úkol, chcel sa už aj vráti spä . Ale práve vtedy dostali nepriatelie rozkaz k pohybu. Nemohol sa vráti . Skrýval sa celé tri dni. Trápený hladom i smädom hovoril si tretieho d a pred ve erom: „Všetko jedno. Prejdem, neprejdem, ale dnes v noci pokúsim sa dosta sa naspä ku svojim”.

V noci bola tma ako v tuneli. Frontová línia stala v lese. Nepriatelie boli jeden od druhého asi na 50 m vzdialení. Vtedy tichú ko ani had plazil sa po bruchu pomedzi nich a takto sa chcel preplazi až k svojim. Už prešiel nepozorovane najprednejšími líniami nepriate ov, už mu srdce za alo veselo klopa nádejou, že o chví a už bude u svojich.

Ke sa však priblížil na dostrel ku svojim, stráž

vlastnej strany spozorovala, že niekto sa plazí k nim kriakami. Vojak na stráži volá: „Kto tam?“ — Ja N. N. z toho a z toho pluku, od tej a tej roty“. Ale vojak na stráži nemohol a ani nesmiel veri . Kri í: „Stoj! — Heslo!“ — Z kriakov ozýva sa hlas: „Ja heslo d a neviem, lebo už tri dni blúdím, ale ja som ozaj Váš, m a poslal NN. velite “. Vojak na stráži však ani teraz neverí a volá druhý raz: „Stoj! — Heslo!”

o mal poveda , ke nevedel heslo, ani nemohol vedie . Ale to ko vedel, ke vojak na stráži zvolá ešte raz „Stoj! — Heslo!“ a neodpovie, že bude synom smrti, lebo taký je vojenský rozkaz: Ke vyzvaný neodpovie ani po tretej výzve, strie a ! — Teda videl, koniec! — Niet pre m a pomoci, niet záchrany ... Ale bol hlboko veriacim a pobožným mládencom. Chcel sa aspo na smr pripravi . Nemal mnoho asu. Teda aspo jedným vzdychom chcel sa odporú a do rúk Isusa, Márie a sv. Jozefa. Tak ho u ila matka za mladosti modli sa: „Ježiš, Mária, Jozef, vám venujem srdce svoje i dušu svoju!“ S touto modlitbou išiel spa , s touto modlitbou zvykol sa aj prebudi . S touto modlitbou chcel aj teraz dokon i svoj život, odovzda svoju dušu Bohu.

Preto, ke vojak stojaci na stráži zvolal po tretie: „Stoj! — Heslo!“ — odpovedel nahlas, celý sa triasúc úzkos ou: „Ježiš, Mária, Jozef!“ alšie slová modlitby už ani nevládal dohovori dojatím. V smрте nej úzkosti akal ku ku, ale ku ka neprišla. Na miesto ku ky prichádza k nemu vojak a víta ho ... Pre o?... Práve na ten de dostali heslo „Ježiš, Mária, Jozef!”

V tisícoch nebezpe enstiev bol, tisíce kulí mohly

ho trafi a ani jednou nebol zranený. Prešiel š astne, dostal sa ku svojim. Kto mu bol vodcom, kto ochrancom? ... Isus, Mária, Jozef!!! ... A pre o? — Lebo ich ctíl.

Tak aj my š astne prejdeme cez všetky nebezpečenstvá, prežijeme i tie ažké asy, ke si zaslúžime ochranu Isusa, Márie a sv. Jozefa vrelou úctou k nim. S nimi budeme všemohúci, v ich ochrane sme nezraňte ní!!!

Nuž, drahí, sta me sa ich vrúcnyimi ctíte mi! — Ke sme ich dosia nectíli, za nime. Ke sme boli v ich uctievaní chladní, nevytrvalí, rozpa me sa a vytrvajme! — Prijmite ponuku od Isusa, Márie a sv. Jozefa! — Ponúkajú sa vám za vodcov, pomocníkov, ochrancov v každej núdzi, v každej potrebe, ale najmä v záležitostiach spasenia duše!... Neprijmete ich?

Neprijali Ich v Betleheme.

Mária a sv. Jozef h adali noc ah v Betleheme. Bolo to ich rodné mesto. Mali tam mnoho príbuzných. A predsa všade sa vyhovárati, že nemajú pre nich miesta. Teda museli ís za mesto, do chlieva a tam prišiel Matke Boha as, aby porodila Spasite a sveta. Medzi svojich prišli a svoji ich neprijali. Ale za túto nemilosrdnos neminul spravodlivý trest obyvatov Betlehema. Nebola to len svojvô a Heroda, ale bolo to dopustenie Božie, že istého d a z ni oho ni zjavili sa v meste ozbrojení vojaci a bez slova za ali vraždi nevinné dietky, kde len aké zo ili. Aj matkám z rúk, od p s ich rvali a pred ich o ami na kusy ich rezali.

Otcovia zatínali päsi, hrešili a preklínali, matky lámaly rukami a nariekali. Ale sná ani jeden obyvate si to neuvedomil, že to bolo preto, lebo odohnali zo svojho mesta Isusa, Máriu a sv. Jozefa.

Aj v poslednej svetovej vojne mnohí horko plakali a lámali rukami nad zni eným majetkom, nad vyhaslými životmi svojich najdrahších. A sná si to málo kto uvedomil, že to bolo tiež preto, že vyhnali Boha, že odohnali zo svojich domov Christa, Máriu a sv. Jozefa, že nemali pre nich miesta vo svojom dome, že nemali pre nich asu, aby sa k nim pomodlili, ich uctili, ich o radu a pomoc prosili.

Ale dnes ponúkajú vám zase svoju láskavú a pomocnú ruku. Nuž keď ujeté ich milý rodi ovský hlas, nezatvrdzujte sa dc svojich! — Otvorte im! — Prijmite ich! — Ponúkajú sa len preto, lebo vedia, že ich potrebujete ako die a potrebuje rodi ov, ako cestujúci neznámym krajom potrebuje vodcu.

K nim volajme, k nim sa utiekajme v každej potrebe duše i tela. A ako pomohli iným, pomôžu aj nám.

Prijali Ich na svadbe v Káne.

Pravý opak obyvate ov Betlehema boli obyvatelia Kány Galilejskej. Pozvali Isusa i Máriu na svadbu, i keď nevedeli nič o tom, kto sú. Sv. Jozefa nezavolali, lebo sv. Jozef už vtedy nežil.

Keď svadba bola ešte len v najlepšom, nebolo o pi. Hostitelia boli celkom bezradní. Ich biedu, ich úzkos spozorovala Matka B. A i keď ju nikto o to neprosil, šla k svojmu Synovi a pošepkala mu, že už

nemajú vína. Ponáhala sa im na pomoc už len za to, že ju zavolali medzi seba. I. Christos dal rozkaz naplniť nádoby do vrchu, požehnal vodu a pokynul, aby erpalili a nosili starostovi svadby. Starosta svadby okúša a sa uduje, kde vzali také dobré víno. Ale neboli by mali víno, ale vodu, keby neboli zavolali Isusa i Máriu na svadbu. Len preto, že ich zavolali, keď bieda a núdza bola najväčšia, vtedy ich pomoc bola najbližšia.

Tak pomáhali všetkým svojim ctiteľom, tak pomôžu aj nám!

Legitimácia dieťa Božích.

V obci X. konal som triduum. Hovoril som v istej kázni aj o úcte týchto troch najsvätejších osôb. Po kázni prichádza ku mne nevesta a prosí, aby som jej dal legitimáciu sv. Jozefa, lebo jej rodina je v Spolku sv. Jozefa v Michalovciach, ale muž stratil legitimáciu. On si ju však ve mi želá, lebo mu život zachránila. Čo sa stalo? — Pýtam sa jej.

Keď zglgla slzy, začala: „Za fronty môj muž išiel z bane domov. Chytili ho dvaja povstalci a vliekli do lesa na odstrelenie. Pýtal ich pre Boha, dokazoval im, že je nevinný. Ale nič nepomohlo. Keď prišli hlbšie do lesa, jeden z povstalcov priložil mu revolver k uchu a sa pýta môjho muža: Kde máš strechu? — Do hlavy, či do srdca? — Nuž, čo ja vám môžem rozkazovať. Ale prosím vás, dajte sa mi ešte aspoň pomodliť. — Dovolili mu. Vytiahol z vrečka legitimáciu Spolku sv. Jozefa a pomodlil sa z nej nahlas vzdych: „Isus, Mária, Jozef milý, žehnajte mi teraz i v smrti chvíli“.

Veru to bola pre môjho muža a pre otca 6 detí ostatná chvíľka. Ale keď po uli slová tejto modlitby, spustili ruky, pohľadli na seba, ohliadli sa okolo seba a hneď dali sa do behu, ako keby niekto sa bol priblížil na ochranu môjho muža. Muž sa ohľadával, ale nevidí nikoho. Nevidel nikoho, ale prišli mu na pomoc Isus, Mária, Jozef. Keď prišiel domu vyprával mne i deťom, čo sa stalo. Všetci sme plakali a padli na kolena a akovali sme ochrancovi rodín za záchranu nášho otca”.

Áno, to je legitimácia spoľahlivosti u Boha: úcta k Isusovi, k Márii a k sv. Jozefovi. V Egypte Boh dal rozkaz anjelovi, aby pozabíjal všetkých prvorodených vo všetkých domoch, kde nebudú dve poznateľné krvou veľa kono ného baránka. Tak spravodlivý Boh siahá k trestom v modernej dobe a bude tresta všetkých, ktorí nebudú poznateľným znakom čitiť ov Isusa, Márie a sv. Jozefa!!!

Ich čtiť, k nim sa utieka je druhé najpotrebnejšie!

III. Tretie najpotrebnejšie

Svetlo viery.

Už vieme cestu, po ktorej máme ísť hľadať pravý pokoj, veľa šťastie: ím alej od hriechu! — ím bližšie ku Bohu!

Už vieme, kto sú naši najspoľahlivejší vodcovia na tejto ceste: Isus, Mária, Jozef.

Ale treba nám ešte jedno. Náš život na svete je ako cestovanie v noci neznámym krajom. Christos na-

rodil sa za temnej noci, aby ukázal, o je svet: jediná temná noc v duchovnom smysle. Ale pri jeho narodení zažiarilo nad jasky ou jasné svetlo, ktoré prilákalo k jeho jasliam betlehemských pastierov. Pri jeho narodení ukázala sa jasná hviezda trom krá om na východe. Išli za ou a priviedla ich až do Betlehema k jasliam Spasite a.

o ozna ovalo svetlo nad Betlehemom, hviezda na východe? — **Svätú vieru Christovu. Svetlo viery! To je to tretie nám najpotrebnejšie, najmä v tejto dobe.**

Toto svetlo musí svieti a jasne svieti nám všetkým na cestu za š astím. Bez tohoto svetla nespravíme ani krok na ceste od hriechu ku Bohu, lebo bez viery nemožno sa pá i Pánu Bohu, ale kto chce k Bohu prís , musí veri — tak kategoricky sa vyslovuje o tejto veci sv. Pavol v liste k židom (11, 6). Viera je po iatok, základ a kore nášho priate stva s Bohom — prehlásil slávnostne svätý snem tridentský.

Teda viera je to tretie najpotrebnejšie. To má by náš kompas na mori života, to je naša hviezda v temnote sveta a jeho bludov.

Ale tá viera nemôže by hocijaká. Len pravá viera je nepokazený kompas. Falošná viera je len ako fatamorgána, ktorá nás vábi, ale k cie u nikdy neprivedie, ale stále viac odvádza nás od cie a.

Ktorá je tá pravá?

Pravá viera môže by len jedna. Sv. apoštol Pavol hovorí v liste k efezským: „Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst. Jeden je Boh a Otec všetkých, ktorý je

(a ú inkuje) nad všetkými a vo všetkých nás” (4, 5-6).

Tým sú raz navždy jasne odsúdené a za falošné prehlásené všetky viery, okrem jednej!

A tou jednou jedine pravou vierou je tá, ktorú Christos hlásal, za ktorú Christos zomieral a na potvrdenie ktorej z m tvych vstal. Tou vierou je tá viera, ktorú po Christovi z jeho rozkazu hlásali sv. apoštoli a ktorú hlásajú i dnes a budú hlása do konca sveta právoplatní nástupci sv. apoštolov.

Ve Christos odchodiac do neba k svojmu Otcovi povedal sv. apoštolom: „Ako m a poslal Otec, tak aj ja posielam vás (Ján 20, 21). I te teda a u te všetky národy (Mat. 28, 19). Kto vás po úva, m a po úva; a kto vami poh da, mnou poh da; kto však poh da mnou, poh da tým, ktorý ma poslal” (Luk. 10, 16).

To sú jasné slová poverovacej listiny, vyslanecký dokument, ktorým Pán neba a zeme poveruje sv. apoštolov a ich nástupcov tou istou mocou, akú mal sám Christos Spasite .

Boh však je len jeden, aj Christos bol a bude na veky len jeden. Každý druhý môže by iba Antichristom, i keby tisíce dôkazov dával, že je Christom. A tak, ako je a môže by len jeden Boh a jeden Christos, tak aj len jedna môže by pravda, ktorú hlásal a ktorú hlásajú jeho povereníci a tá pravda musí by tá istá do konca sveta. Ve Christos sám povedal o svojej náuke, že nebo i zem pominie, ale jedna písme na z jeho slov sa nezmení, to zna í, že nestratí svoju pravdivos (Mat. 5, 18).

Teda len jedna viera je pravá a nie tristo vier,

ani nie tri, ani nie dve. A práve preto aj Cirkev Christova je a môže by len jedna, lebo on len jednu založil, a to na Petrovi a jeho nástupcoch ako na nerozbitnej skale. Založil ju preto, aby ona bola hlásate kou jeho náuky medzi všetkými národmi do konca sveta.

Teda pravú vieru hlása len tá Cirkev, ktorej hlavou sú nástupci sv. Petra. Každá iná je falošná, hlása sfaľšovanú náuku Christovu. Pravá Cirkev Christova sa nazýva jedna, svätá, všeobecná a apoštolská. Tej Cirkvi hlava sídli v Ríme, lebo sv. Peter v Ríme žil, v Ríme zomrel mu eníckou smr ou r. 67. Tam je trón jeho nástupcov. Tam je hlava pravej Cirkvi Christovej. Každý kres an, ktorý uznáva rímskeho pápeža za hlavu Cirkvi, ktorý verí všetko, o sa mu od tejto Cirkvi k vereniu predkladá, ktorý poslúcha zákony tejto Cirkvi, ten kres an má pravú vieru, správny kompas, svieti mu jasná hviezda na ceste života, krá a správnou cestou k ve nému š astiu.

K tejto Cirkvi a k tejto viere patria nielen katolíci rímskeho obradu, ale všetci kres ania — katolíci ktoréhoko vek obradu, ktorý táto Cirkev schválila a schvá uje. Teda k tejto Cirkvi patríme aj my katolíci gréckeho obradu, ili grécko-katolíci.

Obrad vieru nemení, ako nemení obraz zarámo vanie. Rám môžeme vymeni i tisíc raz a obraz ostane jednaký. Tak aj obradov môže by tisíce, ale viera pravá môže by len jedna!

Tej viery sa drža , túto vieru zna , pod a tejto viery ži je tretie najpotrebnejšie. Bez nej neurobíme ani jeden správny krok na ceste ku š astiu, k ve nému spaseniu. Táto hviezda musí nám jasne svieti až do

posledného dychu nášho života. I keby sme ju zradili len pol minúty pred smrťou, koniec. — Prepadli sme! — Lebo „kto neverí, bude odsúdený“ (Mark 16, 16).

Hviezda viery dohasína.

Raz som išiel na prechádzku. Išli za nami mužovia. Hovorili medzi sebou o viere. Jeden z nich vyslovil sa otvorene: „Eh, o, viera ako viera, to všetko jedno, len keďlovek je poľivý.“ — Druhý celkom s tým súhlasil a dodal: „A keby mne niekto dal tisíc korún, nuž hneby som svoju vieru predal“.

Jednomu bolo všetko jedno, druhý bol hotový predasvoju vieru za 1000 K s, tretiemu nedávajú ani 100 K s a predsa sa jej zrieka. Áno, teraz je ten čas, o ktorom prorokoval sám I. Christos, že príde čas, keď srdcia mnohých vychladnú, od viery odpadnú a budú si hada inú vieru, takú, ktorá by pasovala na ich hriešnu dušu (Mat. 24. 13).

Ale i pravú vieru predáš za 100.000 K s, i za milióny, i za miliardy, všetko jedno, si na veky stratený. Lebo len „kto vytrvá až do konca, ten bude spasený“, vraví I. Christos (Mat. 24, 14).

VÁŽNE „PRE O?“

Je ozaj vážna otázka, pre o dnes to ký tak akhkomyselne zradzujú svoju vieru, zriekajú sa pravej a h adajú si inú, alebo ostávajú bez konfessijní, bez vyznania, celkom bez akéhoko vek náboženstva, ako zvieratá.

Prí in toho je nieko ko. Jedni by chceli veri , ale milejšie je im bohatstvo a sláva. To však pravá viera nedáva. Vyznava i pravej viery vždy boli strkaní do kúta, asto musia trie biedu, áno, niekedy musia aj ve mi mnoho trpie pre svoje náboženské presved e- nie. Preto mnohí strácajú chu by alej vyznáva mi Christovej viery a oh ádajú sa po takej, kde by naši teplejšie, spokojnejšie hniezdo a lepší zdroj príjmov.

Druhí by chceli veri , ale ke pravá viera nedovo- luje im isté rozkoše. Zakazuje im ich pod ažkým hrie- chom v 6. a 9. prikázaní. Aby nemuseli po úva vý itky k azov s kazate nice, hrozby vo sposedelnici, aby sa mohli volnejšie a k udnejšie oddáva požívaniu zaká- zanáho ovocia, aby sa vyhli cirkevným trestom, zane- chávajú pravú vieru, pravú Cirkev a idú si h ada inú.

Jedni i druhí vedia ve mi pekne ospravedlni svoj odpad. Povedia, že k az svojou tvrds ou ziskuchtivo- s ou ich k tomu dovedol a podobne. Vo skuto nosti však je to len výhovorka. Odpadajú od viery preto, lebo sa im nepá i. A nepá i sa im, lebo prvý ústavný zákon Christovej ústavy znie: „Kto chce za mnou ís , nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma” (Mat. 16, 24).

Pretože pravá viera nikomu nes ubuje bohatstvo, rozkoš a slávu na tom svete a Cirkev ju ani nikomu nedáva, preto tieto prí iny viac menej každého odvá- dzajú od pravej viery. Ale mnohí nedali by sa odvies od svojej viery ani týmito lákadlami, keby lepšie po- znali svoju vieru. Áno, to je jedna z hlavných prí in odpadu od viery: **že mnohým viera v srdci stuchla, splesnivela, zhnila.**

Stuchlinu, hnilitu nikto ne úbi. A kto sa o svojej viere nepou uje, so svojou vierou nenarába, o nej sa neinteresuje, tomu viera ozaj zrezavie ako pluh gazdovi pod šopou v zime, tomu viera zhnije ako staré zemiaky v pivnici, tomu viera splesnivie ako chlieb v komore.

Chlieb nevydrží v komore ani tri týždne. A mnohí veriaci nechávajú visie na klincu v komore svoju vieru nielen nieko ko týžd ov, ale celé dlhé roky. Tu tam priu ili sa nie omu o svojej viere, ke chodili do školy. Ale potom položili vieru na bok a v mladej ahkomyselnosti celé roky zaujímali sa len o príjemné pobavenia, kde je aké kino, divadlo, muzika, zábava. „A kde je tvoja viera?“ — „Prepá te, o to sa mám ešte kedy stara . Teraz visí na klincu v komore.“

Po oženení, po vydaní však majú iné výhovorky, že majú mnoho práce, mnoho strastí o majetok, o živobytie, o deti. Nuž vraj zase nemajú kedy zaobera sa, interesova sa svojou vierou. — „Nuž kde je vaša viera?“ — „Nuž aj teraz visí na klincu v komore.“

i za také dlhé roky nemala im viera v srdci stuchnú , splesnivie , zhní ? — Ale bu me si vedomí toho, že rezavá, plesnivá, zhnitá viera nikoho nespasí! Naša viera musí by erstvá, živá, musí sa blýš a ako zlato. To sa stane len vtedy, ke sa budeme o svojej viere pou ova a pod a toho aj ži . Vtedy naša viera bude sa nielen blyš a , ale bude nám aj jemne svieti , nás potešova , zahrieva a budeme ju tak milova , že ju nepredáme, nezradíme ani za milióny, že sa jej nezrekne, i keby nás pre vieru chceli odstrelí .

Dám ti zadarmo pár volov, ke ...

V istej obci zišli sa dedinskí filozofovia, viedli reformnú debatu, ako by to malo by všetko zariadené, aby to bolo dobré pre všetkých. Rozumie sa, že nie jednu radu mali aj pre samého Pána Boha, aj jeho chceli opravova, pou ova, ako by mal svet zariadi. Kritizovali sv. Otca, biskupov a k azov i svetských pánov. Najmä jeden medzi nimi mal dobrú hubu a vtipné nápady. Všetci ho po úvali ani univerzitného profesora, všetci mu prikývovali a robili poznámky: „Ten keby bol ministrom, to by bolo!”

Len jeden starší muž akosi s malým záujmom a ešte s menším rešpektom po úval jeho pou enia. Myslel si o om: „Robíš tak múdreho, že by si celý svet chcel prevráti pod a svojho krátkeho rozumu, ale neviem, i vieš aspo pä základných právd z katechizmu (pja ri ej).”

Ke však nemúdre filozofovanie omrzelo nášho star eka, pristúpil bližšie k filozofovi a povedal: „No, vieš o? — Nerob sa príliš tak múdrym! — Nemiešaj sa Bohu do karát, ani sv. Otcovi, biskupom a k azom, ani ve kým pánom. Ty si na to ešte príliš krátke. Ve o ty vieš?” — „ o ja neviem? — Ja všetko viem. Ja som pochodil po svete a mnoho videl a skúsil, ta viem, o a ako by to malo by ” — odpovedal naduto pán filozof.

Vtedy starší muž pozrel sa na neho ešte vážnejšie, zaryl sa mu do o ú svojím poh adom a pýtal sa ho: „Nuž ke si taký múdry, ta i vieš aspo pja ri ej (pä základných právd: že je jeden Boh...)?” —

„ o by som nevedel” odpovedel sebavedome p. filozof.

Vtedy postavil sa sebevedome aj starší muž, rozumný kurátor a vraví mu pred všetkými: „Tu pred všetkými ti s ubujem, že svoj pár pekných volov zadarmo ti dám, ke mi povieš pekne pja ri ej, ako to máš napísané na prvej stránke katechizmu pre grécko-katolíkov.” — A náš pán filozof ostal stá ako drevo a s ervenel ako pivo ka, lebo veru nevedel ani pä základných právd z katechizmu. — A chcel reformova celý svet, chcel robi múdrejšieho ako sám Boh!

Takéto vedomosti o viere nás nespasia. S takými vedomos ami neprejdeme cez blúdište moderného sveta. Skromné vedomosti z katechizmu nemôžu sta i na obranu našej viery. My musíme svoje vedomosti o viere stále rozširova , prehlbova , upev ova .

U ITELIA VIERY.

U ite ami viery sú z poverenia Božieho biskupi a k azi a predovšetkým najvyšší z biskupov — nástupca sv. Petra: pápež. Im platí slovo Christovo po smrti sv. apoštolov: „I te do celého sveta, u te všetky národy” (Mat. 28, 19): „I te do celého sveta a kážte evanjelium všetkému stvoreniu” (Marek 16, 15).

Ich cti , ich náuku po úva , ich direktívami sa riadi je povinnos ou každého, kto sa chce o pravej viere pou i , svoju dušu spasi .

o spraví vojsko, ktoré poh da rozkazmi svojich velite ov, ktoré im nedôveruje, ktoré im vypovedá poslušnos ? Zahynie velite ale zahynie aj vojsko. Poslušnos , disciplína je základná požiadavka vo vojsku.

To je základná požiadavka aj vo vojsku Christovom, kde všetci veriaci sú vojakmi a biskupi a kazi dôstojníckym sborom.

Ale ako cynický, bezcitne, bez strachu sa porušuje táto povinnosť i v našich krajoch, v dnešnej dobe?!... Niektorí by chceli u nás viesť cirkevnú vrchnosť, predpisovať jej, čo má robiť, aké reformy zaviesť. Chceli by nastoliť aj v Cirkvi udovládu, vôľu udu.

Tí všetci nech si uvedomia nezrušiteľné právo a výsadu Cirkvi, že všetka moc v Cirkvi je priamo z Boha a od Boha a nie od ľudí, ani od udu. Cirkevná vrchnosť má predpisy od samého Boha. Sama ich musí rešpektovať a báť sa Božej pomsty za ich zanedbanie. Ale tiež má povinnosť urgovať na to, aby tieto predpisy rešpektoval aj ľud a aby sa podrobil rozhodnutiam Cirkvi ako vôľi Božej. Cirkev má moc zviazovať i rozviazovať, rušiť niektoré zákony a zvyky i ustanovovať nové bez ohľadu na to, či sa to niekomu páči alebo nie. A každý pravoverný kresťan-katolík, ak chce byť Bohu milý a spasený, je povinný poslúchať, na základe vôle samého Christa-Kráľa, ktorý povedal: „Kto vás poľúba, mňa nepoľúba“ (Luk. 10, 16).

Keby sa cirkevná vrchnosť zmýlila, ty nezblúdiš a súdený nebudeš, že si išiel za ich rozkazom. Za vojenské rozkazy zodpovednosť padá na veliteľa. Tak za svoje rozhodnutia bude zodpovedať sa cirkevná vrchnosť svojmu najvyššiemu veliteľovi, Christu-Bohu.

Aby však Cirkev nezbúdila a ľud nezviedla na bludné cesty, I. Christos súpil sv. Petrovi a jeho nástupcom ustaviť pomoc Ducha svätého, aby neomylní

ne chránili poklad viery a kres anských mravov. Preto, kto poslúcha právoplatné cirkevné nariadenia, môže by stopercentne istý, že sa nemýli, ke robí, o prikazujú. Môže bezpe ne poslúcha so zavretými o ami. Tak robili mnohí svätí a Boh odmenil ich slepú poslušnos mnoho ráz ve kými zázrakmi. Napríklad sv. Gerald z kongregácie Redemptoristov vždy na slovo poslúchal rozkazy svojich predstavených. Boh za odmenu ešte za jeho života robil na jeho prosby premnohé zázraky.

Veriaci ud, chceš výhru Christa? — Praješ si rozšírenie jeho krá ovstva v dušiach? — Chceš záchranu a spásu svojej vlastnej duše i svojho potomstva?

Nuž uvedom si!

Nikdy to nedosiahneš, ke sa nenau íš svojich k azov cti a na slovo ich poslúcha vo veciach viery a mravov!

Poslúcha ich máš, ke hovoria k tebe s posvätnej kazate nice. Poslúcha ich máš, ke ti nazna ujú, o je hriech a o nie, o zákon Boží lebo cirkevný zakazuje alebo prikazuje. Poslúcha ich máš, ke zastupujú úrad sudcu a lekára vo spovedelnici. A ucti ich máš, lebo sú zástupci Boží.

Modlite sa za nas...

Ke však si prajeme rozkvet viery v našich krajoch, musíme sa stara aj o to, aby sme mali dostato ný po et dobrých svätých k azov, u ite ov viery. Dobrý k az je ve ký dar Boží pre celú obec, pre celé široké okolie. Svätci zachránili sto tisíce i milióny duší od

pekla. Na pr. sv. Jánovi Boskovi Boh zjavil skrz anjela, že svojimi dobrými skutkami, obetami a modlitbami zachránil milión duší od pekla.

Ako všetky dary Božie tak aj tento dar: dobrých k azov si musíme od Boha vyprosi modlitbou. „Proste a bude vám dané“ — povedal I. Christos (Mat. 7, 7).

Kedyko vek koná sa pamiatka ve kých svätých Otcov Cirkvi, v gr.-kat. obrade, pri bohoslužbách ítajú sa slová sv. Pavla z listu k židom, ktorým vyzýva kres anov predovšetkým k dvom povinnostiam vo i cirkevným predstaveným: „Bratia, pomí ajte nastavníky vaša... (13, 7), Molitesia o nás... (13, 18). Povinujtesia nastavnikom vašim i pokariajtesja... (13, 17). Bratia spomínajte na svojich predstavených, modlite sa za nás, poslúchajte svojich predstavených a bu te im poddaní.

Áno, modlitba a poslušnos sú dve základné povinnosti veriacich vo i duchovným.

Sú otcovia.

1. Modli sa máme za všetkých udí, ešte aj za svojich najvä ších nepriate ov. Tým skôr za svojich priate ov, príbuzných a ve kých dobrodincov.

A kto je veriacemu príbuznejší ako k az? A kto je vä ším dobrodincom veriaceho ako k az? Tak je blízky príbuzný duši kres ana ako otec, matka jeho telu. Pri sv. krste stava sa ozajstným duchovným otcom veriaceho. Sv. prijímaním a Miropomazaním je jeho živite om. Sv. spove ou je jeho lekárom a kriesite om z duchovnej smrti hriechu. Pri vstupe do manželstva

je jeho žehnajúcim otcom na cestu života. Pri sv. pomazaní, vo vekej nemoci je jeho tešite om a verným pomocníkom v poslednom zápase a pripravovate om jeho duše na cestu do ve nosti. Tieto otcovské dobrodenia k aza vo i veriacemu neprevýšil nijaký otec, nijaká matka, i ke zadovážili svojou starostlivosťou die a u milióny. Ako duša prevyšuje telo, tak otcovská prísluha k aza prevyšuje dobrodenia otca, matky. Preto sv. Ján Zl. vraví, že viac sme povinní cti k aza ako vlastných rodičov.

To je prvý veľký dôvod, pre ktorý sa máme modliť za k aza: lebo sú naši duchovní otcovia. A neviete ani dieťa, ktoré za svojich rodičov nevie sa pomodliť ani Otca náš, Bohorodice.

Ich úrad je vysoký i ťažký.

2. Druhý, ešte väčší dôvod je to, že povinnosti k aza sú nielen vysoké, vznešené, ale najvyššie, ale že práve tak sú aj ťažké a zodpovedné a k aza i po vysviacke zostáva len slabým, krehkým ľuďom.

V životopise sv. Františka Saleského sa vypráva: Ako biskup posvätil istého veľkého zbožného bohoslovca na k aza. Keď novokaz vychádzal po vysviacke z chrámu, v dverách chrámových sa zastavil a robil, ako keby niekomu chcel dať prednos, aby prv išiel. Jeho neobvyklé správanie spozoroval sv. František i pýtal sa ho potom, prečo robil také ceremónie v dverách. Na to odpovedal novokaz: „Dostal som od Boha milosť vidieť väčšieho svojho anjela strážcu. I po vysviacke som ho videl. Pred vysviackou chodil predomnou, po vysviacke išiel za mnou. V dverách chcel som ho nechať prejsť prvého. Ale odmietol moju ohotu

s poznámkou: Dokia si nebol vysvätený, bol si nižší ako ja. Preto som chodil pred tebou. Teraz však si vyšší ako ja. Chodím za tebou.”

Že sa tak ozaj stalo, veri môžeš a nemusíš. Ale faktom zostane tá skutočnosť, že k azská dôstojnosť prevyšuje aj anjelskú. Anjeli sú len sluhovia, ale k az je priamo zástupca Boha, Isusa Christa. Ve sám Božský Spasiteľ jasne povedal: „Ako m a poslal Otec, tak aj ja posielam vás” (Ján 20, 21). „... Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. I te teda a u te všetky národy... A h a, ja som s vami po všetky dni...” (Mat. 28, 19. 20). „Kto vás po úva, m a po úva; a kto vami poh da, mnou poh da” (Luk. 10, 16).

To sú slová poverovacej listiny Krá a neba a zeme, ktorou odovzdal všetku svoju moc sv. apoštolom a ich nástupcom. Ke im uložil povinnosť, dal aj právo. Ke im dal svoju moc, dal im aj svoju dôstojnosť. Preto povedal: „Kto vami poh da, mnou poh da.”

Vrcholom k azskej dôstojnosti je sväto-sväté právo každého právoplatne vysväteného k aza prináša Bohu v obe Telo a Krv Bož. Spasiteľ a pri Službe B. Nad túto dôstojnosť niet vyššej na zemi, ani na nebi. Toho presvedčenia sú všetci otcovia Cirkvi.

Ale ako je úrad k aza vysoký, tak je aj ťažký. A pretože k az je i po vysviacke slabým, k zlému sklonným lovekom, ako každý iný, potrebuje more milosti. Iná čím vyššie stojí, tým hlbšie padá a pád je hrozný a skazonosný azda pre milióny ľudí a na celé storočia. Preto, ak máme aspoň iskierku lásky k bližnému v srdci, spechajme na pomoc svojim duchovným otcom a najväčším dobrodincom aspoň modlitbou.

Máme ich málo.

3. Za k azov sa máme modli aj preto, lebo ich máme málo.

I. Christos išiel raz poliami, na ktorých už pšenica dozrávala. Zah adel sa do dialky a povedal: „žatva síce je ve ká, ale robotníkov je málo; proste teda Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu” (Mat. 9, 37). Tou pšenicou byly zástupy udu, ktorých videl blúdi ako ovce bez pastiera.

Pre o Christos nepomodli sa sám, ale povedal apoštolom, aby prosili Otca nebeského o robotníkov na žatvu? — Preto, lebo chcel nazna i , že povinnos ou veriacich to je: modli sa za k azský dorast.

Na ten úmysel má sa modli každý aspo niekedy. Na ten úmysel mali by sa modli predovšetkým rodi-ia, aby Boh zavolal aj niektoré ich die a do svojej služby za k aza, i za misionára. A ke niektorým de om Boh ozaj zaklope na srdce a volá do svojej služby, kres anský rodi má si to považova za ve ké vyznamenanie od Boha a s rados ou pomáha svojmu die a u, aby mohlo uskuto ni svoj úmysel sta sa k azom, misionárom.

POSLEDNÉ KARTY.

Celý svet, i naše kraje, trpíme nedostatkom u i-te ov viery. ím alej tým menej je k azov, kdežto potreba u i , chráni pred nákazov stále vzrásta. Pre nedostatok pou enia o viere, o Cirkvi mnohí stavajú sa úbohými obetami falošných prorokov, ktorých má dnešná doba na tisíce.

o robi ? — Ako zažehna krízu?

Naporúdzi máme ešte dve karty:

1. Výchovu k azského, misionárskeho dorastu.
2. Kres ansko-náboženskú tla .

Boží hlas volá k našim rodi om, aby pestovali v srdciach svojich synov k azské, misionárske povolania.

Boží hlas volá k všetkým kres anom, aby sa modlili za k azský dorast.

Boží hlas volá všetkých, aby prispeli aj hmotne na výchovu nových k azov, misionárov.

Ve chlapec, ktorý sa chce sta k azom, potrebuje sa u i 15 rokov okrem obecnej školy. A za tie roky treba na jeho vydržiavanie nad 200.000 K s. Kde ich vzia ? — Jeho rodi ia majú všetko obetova , i ke nie im, ale druhým bude po vysviacke vysluhova ako rozdavate Božích darov? Národu bude slúži , preto národ musí ma na tom záujem, aby mu pomohol už v ase jeho školských rokov.

Dokia však sa nedo akáme nových pomocníkov, nových u ite ov udu vo viere a mravnosti, na im nám, terajším k azom, pou ova ud nielen živým slovom na kazate nici alebo vo spovede nici, ale **aj písaným slovom.**

Tla je najmodernejšia ve moc. Vláadne dnes nad sto milionovými masami udu. Dnes písaným slovom šíria sa po svete falošné viery. Preto tým viac má sa šíri aj písaným slovom tá viera, ktorá prvá a jediná je oprávnená ís do celého sveta a svieti u om dobrej vôle na cestu života.

Dnes každý kres an, ktorý vie íta , má si pova-

žova za svoju sväto-svätú povinnos bra do rúk náboženskej knihy, noviny, asopisy a íta a svoje vedomosti o viere, o svojom obrade rozširova , prehlbova a v živote ich aj uskuto ova .

Ale ako výchova k azského dorastu tak aj vydávanie náboženských kníh stojí ve ké stotisíce. — A kto z nás ich dnes má??

Živelný cit sebazachovania, záchrana viery v našich srdciach, záchrana viery v srdciach vášho potomstva volá a dožiada sa prosebným hlasom: **ítajte a podporujte kres ansko-nábožensku tla .**

Teda o nám najviac treba?

1. ím alej od hriechu! ím bližšie ku Bohu!
2. Cti Isusa, Máriu a sv. Jozefa!
3. Pozna , chráni a vyznáva svoju vieru!
4. Cti a poslúcha cirkevnú vrchnos !
5. Podporova k azský dorast a náboženskú tla .

NAŠE SPOLKY.

Aby prekvitala úcta Božského Srdca, Matky B. a sv. Jozefa aj na našom východe medzi gréckokatolíckmi, byly zriadené v prešovskej diecéze predovšetkým tri spolky:

1. Bratstvo Božského Srdca.
2. Arcibratstvo sv. ruženca.
3. Spolok sv. Jozefa.

Vedenie všetkých troch spolkov majú OO. misiónári — redemptoristi v Michalovciach. Preto im treba hlási vstup za lenov týchto spolkov.

1. BRATSTVO BOŽSKÉHO SRDCA:

Cie om bratstva je: Vo spojení s druhými lenmi viac uctieva Božské Srdce, a tak sa sta hodným ve kých pris úbení Spasite a.

Povinnosti lenov:

1. Zasväti sviatok Najsv. Srdca prítomnos ou na Službe Božej a pristúpením ku sv. spovedi a sv. prijímaniu.

2. Tiež na prvý piatok alebo prvú nede u v mesiaci sa vyspoveda a pristúpi k sv. prijímaniu.

3. **Každého d a sa pomodli v es najsv. Srdca raz: Ot e náš, Bohorodice Divo a Viruju s dodatkom: O najsladšie Srdce môjho Isusa, daj aby som Teba viac a viac miloval!** (300 dní odp.)

2. ARCIBRATSTVO SV. RUŽENCA:

Povinnosti lenov:

1. Modli sa denne 2 desiatky.

2. Raz za týžde pomodli sa sv. ruženec spoločne. Oby ajne v nede u.

3. Pristupova k sv. spovedi i k sv. prijímaniu najmenej 4 razy do roka.

Podrobnejšie pou enie o týchto spolkoch nájde každý vo zvláštnych brošúrkach, vydaných v Michalovciach.

Povinnosti spolkov nezaväzujú pod hriechom.

3. SPOLOK SV. JOZEFA.

Sdružuje ctite ov sv. Jozefa za tým cie om, aby sa vzájomne povzbudzovali k jeho úcte a aby lenským

ro ným príspevkom a inými dobrovo nými darmi podporovali vydávanie náboženskej tla e a vychovanie k azského — misionárskeho dorastu.

Výhody lenov:

Za lenov SSJ kon ia OO. misionári v Michalovciach 72 Služby B., 12 Molebenov a 12 Panichíd do roka a mimo to posielajú im mesa ne asopis „**Misionár**”, v ktorom sa do ítajú o ceste pobožného, kres anského života, o úcte Božského Srdca, Matky B. a sv. Jozefa, o liturgických obradoch gréckokatolíkov a o význa nejších udalostiach Vých. Slovenska i zo sveta. Právo na úžitok zo Služieb B. majú lenovia i po svojej smrti, ke zomrú ako zapísaní lenovia. Kto však pred smr ou vystúpil zo Spolku, stráca toto právo.

Povinnosti lenov:

Majú estnú povinnos uctieva sv. Jozefa a jeho úctu šíri aj vo svojom okolí, najmä vo svojej rodine. Majú odovzda seba i všetky svoje záležitosti duchovné, i hmotné s dôverou do opatery sv. Jozefa a s plnou dôverou sa k nemu modli v každej núdzi. Najmä, aspo raz za de majú vzdychnú : „Isus, Mária, Jozef milý, žehnajte nám teraz i v smrti chvíli”.

Druhá povinnos lenov je riadne platenie lenského poplatku za asopis „Misionár”, ktorý im prichádza mesa ne a na vydávanie ktorého treba ro ne ve ké stotisíce!!! — Mimo to lenovia pod a svojej ubovôle a ve kodušnosti posielajú niekedy svoje mimoriadne dary na Spolok sv. Jozefa. Tieto dary sú venované na vyštudovanie dobrých, nadaných chlapcov

na k azov — misionárov, na služobníkov oltára a na u ite ov a šírite ov pravej viery, bez ktorej nikto nemôže by spasený a ktorú nikto nepozná, ke nebude kto ho o nej pou í .

lenský príspevok na celý rok je 35 K s, ke je lenom celá rodina, ke je lenom len jedna osoba — 30 K s. Rodinou sa rozumie otec matka a slobodné deti. Deti, ktoré už vstúpily do manželstva, založily, novú rodinu, preto musia sa hlási ke chcú výhody lenov Spolku sv. Jozefa (skrátka SSJ).

V ktorej obci je viac lenov Spolku sv. Jozefa, tam sa z lenov vyberie jedna osoba za horlite a(ku). Na jeho meno asopis mesa ne prichádza, on vyberá od lenov ro ný lenský poplatok a odosiela na adresu: **Spolok sv. Jozefa, Michalovce**. Potrebné tla ivá a šeky na požiadanie Vám pošle správa SSJ.

V meste a osamoteným lenom posielame asopis zvláš , na ich vlastnú adresu. Pri prihláške za lena v takom prípade treba uda presnú adresu i s udaním ísla domu, ulice.

Kde je horlite alebo horlite ka, tam sta í nám zahlási hromadne s udaním mena hlavy rodiny (muža alebo ženy — mená alších lenov rodiny netreba, ale majú aj oni právo na úžitok zo Služieb B., ke je lenom celá rodina).

V NUŽDI KO VAM PRIBIHAJEM

(Spieva sa na melódiu: K Tvojmu Srdcu my dnes prišli)

**1. V nuždi ko Vam pribihajem,
o, Isuse, Marie!
S nimi Tebe umo ajem,
Chranite u Josife!**

**O, Isuse, Marie,
Chranite u Josife,
Vam vru ajem tilo, dušu
i našu vsju krajinu.**

**2. V pobožnosti cho em žiti,
o, Isuse, Marie!
Hrichov ažkich sja chraniti,
Chranite u Josife!
O, Isuse...**

**3. No my slabi, krehki diti,
o, Isuse, Marie!
Triba nam vse ko Vam iti,
Chranite u Josife!
O, Isuse...**

**4. My ne znajem, de sja diti,
o, Isuse, Marie!
Nad vorohom pobiditi,
Chranite u Josife!
O, Isuse...**

Prednáška:

„ **O NÁM NAJVIAC TREBA?**”

získala už viac ako 13.000 rodín do **Spolku sv. Jozefa** a ešte viac itate ov „Misionára”.

Pridaj sa k nim aj ty so svojou rodinou! —
lenskĕ na rok 35 K s.

Hláste sa na adresu:

Spolok sv Jozefa, Michalovce.

ítajte! — Rozširujte! —

Podporujte náboženskú tla !

Ís aleko od hriechu a blízko ku Bohu

u í asopis MISIONÁR.

Cti Isusa, Máriu a sv. Jozefa

u í asopis MISIONÁR.

Pozna svoju vieru a ži pod a nej

u í asopis MISIONÁR.

Dostáva ho zadarmo len

SPOLKU SV. JOZEFA, MICHALOVCE.